

POHLED DO VĚČNOSTI

IAN McCORMACK

*Tato knížečka je šířena zdarma a můžete si ji stáhnout v elektronické podobě již v několika jazycích z webové stránky Iana McCormaka: www.aglimpseofeternity.org
Překlad: Lubomír Zimmer 2007*

Setkání jednoho člověka se smrtí a co se za ní skrývá

Co se s námi stane, když zemřeme?

„Pohled do věčnosti“ je úžasný, pravdivý příběh, setkání jednoho člověka se smrtí a světem, který se za touto smrtí nachází. Pobodalo ho pět medúz zvaných čtyřhranka smrtelná (čtyřhranka fleckerova), když se potápěl blízko pobřeží ostrova Mauritius. Ian později zemřel v nemocnici zhruba na 15–20 minut. Během této doby měl zážitek pekla a nebe a vrátil se, aby nám svůj příběh sdělil! Smrt byla jen dveřmi do dalšího života. Jeho příběh stále proměňuje životy lidí na celém světě a zároveň odpovídá na jedny z nejhlubších otázek, na které se jednoho dne stejně zeptáme všichni.“

**Věnováno našim dětem, které jsou naší chloubou a radostí,
a všem lidem na světě,
kteří svůj domov u Otce teprve naleznou.**

*„Ať se vaše srdce nermoutí. Věřte v Boha, věřte i ve mne.
V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby to tak nebylo, pověděl bych vám.
Jdu, abych vám připravil místo.
A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam,
kde jsem já.“
- Ježíš -
(Jan 14:1-3 NBK).*

OBSAH

Předmluva

1. Veliký O. E.
2. Medúza, čtyřhranka smrtelná
3. Zkouška vytrvalosti
4. Modlitba Páně
5. Konečné uvolnění
6. Temnota
7. Světlo
8. Vlny lásky
9. Brána a rozhodnutí
10. Návrat
11. Vidět v novém světle
12. A co teď?

Boží hlas

Poznámky

PŘEDMLUVA

Příběh Iana McCormacka je hluboce strhující a naprosto úžasný. I když jsem byl již dříve s příběhem Iana obeznámen, shledal jsem, že čtení této malé knížečky na mne velmi zapůsobilo a znovu jsem prozkoumával konečný záměr a cíl svého vlastního života. Snad i ostatní čtenáři si položí tu stejnou otázku jako já.

Jako zkušený všeobecný lékař nemám pochybnosti o tom, že Ian zemřel poté, co ho pobodala medúza čtyřhranka smrtelná. Čtyřhranka smrtelná je jeden z nejnebezpečnějších tvorů na světě. Smrt po bodnutí čtyřhrankou může nastat během pěti minut. Smrt nastává buď kvůli selhání dýchacích cest, což je způsobeno ochromením dýchacího centra v mozku, nebo kvůli přímému vlivu na srdce, což je zapříčiněno poruchou elektrické vodivosti a ochromením srdečního svalu. Často se stalo, že ti, kteří byli bodnuti touto medúzou, upadli do bezvědomí ještě dříve, než stačili vyjít z vody.

Podle mého názoru Ian utrpěl srdeční zástavu, způsobenou jedovatým bodnutím této medúzy. Protože se Ian nestačil dostat do nemocnice včas, bylo mu poskytnuto sérum až po dlouhé době, a proto jeho vyhlídka na přežití byla velmi mizivá.

Ianovo setkání s Ježíšem Kristem, nebem a peklem je naprosto ve shodě s Biblií. Pravdivost všech nadpřirozených zkušeností musí být Biblií přezkoušena, tak jako to činili i věřící z Berie (Skutky apoštolské 17:10, 11).

Ian se později, v roce 1991, stal kazatelem na plný úvazek, cestuje po celém světě a mluví o své zkušenosti. Ianovým celoživotním cílem je vidět co nejvíce lidí jít do nebe, místo toho, aby šli do pekla. To je důvodem jeho cestování. Jeho motiv není finanční.

Poté co jsem uslyšel Iana mluvit, pohnulo to se mnou tak mocně, že jsem se stal spoluautorem dvou knih, pojednávajících o zážitcích v klinické smrti. Díky tomu teď sám velmi cestuji a mluvím o těchto zážitcích sám. Upřímně věřím tomu, že když čtenáři budou konfrontováni s realitou nebe a pekla, nejenom, že se rozhodnou učinit nebe svým cílem, ale také budou povzbuzovat ostatní, aby učinili totéž.

Dr Richard Kent

(Dr Richard Kent je praktickým lékařem v důchodu a stal se kazatelem na plný úvazek. Je spoluautorem knih „The Final Frontier“ a „Beyond The Final Frontier“, které v sobě zahrnují 51 svědectví lidí, kteří prožili klinickou smrt. Obě knihy jsou nyní zdarma k dispozici čtenářům v angličtině na webové stránce Dr Richarda Kenta, která je registrovanou charitou Spojeného Království (UK) na webové stránce: www.finalfrontier.org.uk .)

Pro další biblické potvrzení studujte poznámky na konci této knížečky.

Kapitola 1 – Veliký O. E.

*Někdy se člověku zdá cesta přímá,
ale nakonec přivede k smrti.*

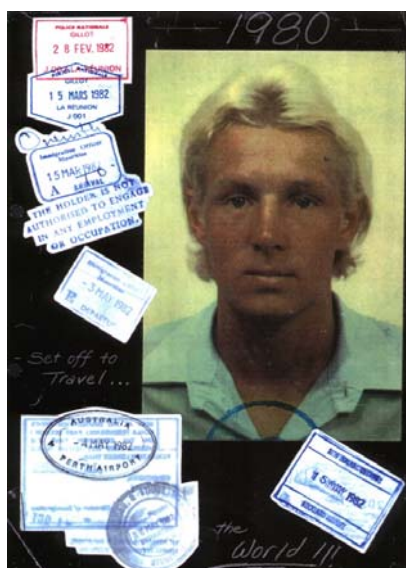
Přísloví 14:12 (CEP).

V roce 1980, když mi bylo 24 let, jsem se vydal na dobrodružnou cestu, která změnila můj život. Narodil jsem se a vyrůstal na Novém Zélandu. Moji rodiče byli dobří vyrovnaní lidé. Oba dva byli učiteli ve škole, díky čemuž jsme se často museli stěhovat z města do města, i do vesnic. Měl jsem dva sourozence a společně jsme si užívali spoustu věcí, kterých jsme si jako děti na Novém Zélandu příliš nevážili, jako například prázdniny na pláži. Již od svého útlého mládí jsem si velmi užíval moře.

Dokončil jsem vysokou zemědělskou školu na Lincolnské univerzitě a pak jsem dva roky pracoval jako zemědělský poradce pro Novozélandskou mlékárnu. Měl jsem velmi rád farmaření. Rád jsem svůj čas trávil pod širým nebem. Během týdne jsem pracoval, ale většinu víkendů jsem strávil potápěním, surfováním, stanováním a hraním všelijakých sportů.

Jednou, když jsem si nastřádal nějaké peníze, měl jsem nutkání někam vycestovat. Na Novém Zélandu značný počet mladých lidí cestuje za moře předtím, než nastoupí svoji kariéru. Tomuto fenoménu se laskavě říká „Veliký O. E.“. Na začátku roku 1980 jsme se tedy spolu se svým nejlepším přítelem rozhodli, že prodáme náš pozemský majetek a vydáme se na surfující výpravu, prázdniny podle filmu „Nekonečné léto“.

Vydali jsme se tedy do světa s našimi prkny na surfování. Nejdříve jsme letěli do Sydney v Austrálii a pak jsme surfovali podél Východního pobřeží Austrálie až k ráji surfařů. Cestovali jsme nalehko a zůstávali jsme v těch nejlevnějších ubytovacích zařízeních, které jsme jen našli. Užívali jsme si surfování u Dee Why, Fosters, Lennox Heads, Byron Bay a Burleigh Heads.

Ianova fotografie z pasu a razítka

Skrze australské vnitrozemí do Darwinu jsme se rozhodli stopovat, což musím říct, že byla opravdu divoká zkušenost.

Pokračovali jsme na Bali v Indonésii, kde jsme surfovali na Kuta Útesu, poté jsme surfovali v Uluwatu, po levé straně útesu. Dříve než jsme pokračovali po zemi přes ostrov Jávu, navštívili jsme několik hinduistických a buddhistických chrámů.

Když jsme cestovali Asií, lidé se nás často ptali, jestli nejsme křesťané, pravděpodobně proto, že jsme běloši. Tato otázka se mě dotýkala, protože jsem byl vychován v křesťanské rodině, ale nebyl jsem si jistý tím, jestli se mám nazývat křesťanem.

Byl jsem vychován v anglikánské církvi a ve věku 14 let jsem byl v církvi biřmován. Jako dítě jsem se modlíval, chodil do nedělní školy a mládežnické skupiny, a přesto jsem nikdy neprožil osobní setkání s Bohem. Pamatuji si, že když jsem v den svého biřmování vycházel z kostela, byl jsem rozčarovaný. Nic se nestalo. Tak jsem se zeptal své matky, jestli k ní někdy Bůh osobně promluvil. Matka se ke mně tehdy otočila a řekla mi: „Bůh mluví a je skutečný.“ Vyprávěla mi, jak v čase tragédie k Bohu volala a On jí odpověděl. Tak jsem se jí zeptal, proč Bůh nikdy nepromluvil ke mně osobně. Odpověděla mi: „Často je třeba nějaké tragédie, která nás pokoří. Člověk je už od přirozenosti velmi pyšný.“ „Já ale nejsem takový, nejsem pyšný,“ odsekl jsem. Když se ale teď dívám nazpět, tak jsem pyšný opravdu byl.

Matka mi řekla: „Nebudu tě nutit chodit do kostela. Ale pamatuj si jednu věc. Cokoliv uděláš ve svém životě, kamkoliv půjdeš, jakkoliv daleko si myslíš, že ses vzdálil od Boha, pamatuj si tuhle jedinou věc; pokud budeš v problému a v naléhavé potřebě, volej k Bohu ze svého srdce, a On tě vyslyší. On tě opravdu vyslyší a odpustí ti.“ Tahle slova jsem si zapamatoval. Zůstala mi v myšlenkách. Rozhodl jsem se ale, že než být pokrytcem, tak se raději do církve už nevrátím, protože jsem s Bohem nikdy opravdovou zkušenost neměl. Pro mě to bylo jen prázdné náboženství.

Spolu se svým přítelem jsme tedy cestovali přes Jávu, Singapur a ostrov Tiomen do Malajsie. Poté se můj přítel rozhodl nastoupit na loď a jet do Madrasu v Indii, zatímco já jsem cestoval do Kolomba na Srí Lance, společně s jednou Holanďankou, se kterou jsem se spřátelil.

Odsud jsem cestoval podél pobřeží, abych surfoval v zátocě Arugum. Po měsíci stráveném při úžasných vlnách mi pomalu končila platnost mého víza a tak jsem se vrátil do Kolomba.

Spřátelil jsem se s některými Tamily a ti mě vzali do svého hinduistického chrámu ve městě a poté do utajeného města Katragarna. Když jsem byl v tomto tajném městě, tak se mi dostalo mojí první nadpřirozené zkušenosti. Díval jsem se na jednu modlu a uviděl jsem, jak pohybuje rty. Byla to zkušenost, která mě vyburcovala z mého osobního klidu, a okamžitě jsem chtěl odejít.

Zatímco jsem žil společně se svými přáteli, všiml jsem si, že každý den obětovali jídlo modle domácnosti v podobě slona, zvaného Garnesh. Někdy ho oblékli, jindy ho zase koupali v mléce nebo ve vodě. Bylo mi divné, že lidé mohou věřit tomu, že kamenná modla je bohem, neboť je očividné, že ji někdo vytvořil lidskýma rukama.

Když jsem jednoho dne na tuto sochu hleděl, ucítil jsem velmi silnou přítomnost zla, která z ní vycházela, a cítil jsem se velmi vystrašen. Poté mi na mysl přišla slova: „Nebudeš mít žádného jiného Boha než mne, nebudeš se klanět před žádným obrazem ani modlou.“ Okamžitě jsem si vzpomněl, že tohle je jedno z desatera přikázání a vzpomněl jsem si, že tato slova jsem slyšel v nedělní škole.

Svým vlastním způsobem jsem hledal „smysl života“. Jednou jsem byl ateista, podruhé zase „svobodný myslitel“. Chtěl jsem zakusit vše, co svět nabízí. Během těchto let jsem nikdy nenosil hodinky... žil jsem v bezčasové zóně východů a západů slunce.

Když jsem se vrátil k zátocě Arugam, podařilo se mi dostat se mezi námořní posádku škuneru zvaného „Souhvězdí“. Vypluli jsme o půlnoci ze Srí Lanky na cestu do Afriky. Po dvaceti šesti dnech jsme přistáli v přístavu Port Louis na rajském ostrově Mauritius.

Tamarin Bay

Na tomto ostrově jsem žil v „Tamarin Bay“ (bay = zátoka) mezi místními lovci krabů a surfaři. Přijali mě do svých životů a naučili mě potápět se v noci podél útesů. Noční potápění je úžasná zkušenost. Krabi vylézají v noci a můžete je svojí podvodní baterkou oslepit a velmi jednoduše si je vzít. Ryby v noci spí a tak si můžete vybrat, kterou si dáte k večeři.

Typická sklizeň z moře

Když jsem si dostatečně zasurfoval na Tamarin Bay, po levé straně korálového útesu, začaly mi docházet peníze. Tak jsem se vydal do Jižní Afriky, kde jsem našel práci jako instruktor

surfování a vodního lyžování. Bylo úžasné, že mi za to platili! Surfoval jsem na Jeffreys Bay a Elands Bay a také jsem navštívil některé světově proslulé rezervace zvířat.

Chtěl jsem cestovat po zemi skrze Afriku do Evropy, ale moje plány byly naprosto překříženy, když jsem se doslechl z Nového Zélandu, že můj mladší bratr plánuje svatbu. Chtěl jsem být na jeho svatbě, tak jsem se rozhodl vrátit se na Nový Zéland přes ostrov Réunion, Mauritius a Austrálii.

Na ostrově Réunion jsem narazil na úžasný surfařský příboj zvaný Sv. Leu, kde byly obrovské vlny. Byl březen 1982 a cestoval jsem již téměř dva roky, často jsem spal ve stanu na plážích a žil jsem jako tulák.

Surfování - Mauritius

KAPITOLA 2 – MEDÚZA, ČTYŘHRANKA SMRTELNÁ

*„Tvé oči mě viděly v zárodku,
všechno bylo zapsáno v tvé knize:
dny tak, jak se vytvářely,
dřív než jediný z nich nastal.“*
(Žalmy 139:16 CEP).

Pár týdnů jsem zůstal na ostrově Mauritius, kde jsem si pronajal domek a vrátil se ke svému surfování a nočnímu potápění. Tam jsem potkal svoje přátele, rybáře krabů, kteří mě pozvali, abych se s nimi potápěl. Asi týden předtím, než jsem se měl vrátit na Nový Zéland, mě požádali, abych se v noci šel s nimi znovu potápět. Šel jsem na verandu, jak to běžně dělávám a pozoroval velikou elektrickou bouři na moři. Obrátil jsem se ke svému příteli Simonovi a zeptal se ho: „Jsi si jistý? Viděl jsi tu bouři?“ Bál jsem se, aby nás příboj nezanesl příliš ke korálovým útesům, což by mohlo být nebezpečné. Ale Simon odpověděl: „To bude v pořádku, budeme dnes večer asi 8 kilometrů od pobřeží poblíž překrásného korálového útesu, budeš opravdu udiven, jak nádherné to tam je.“

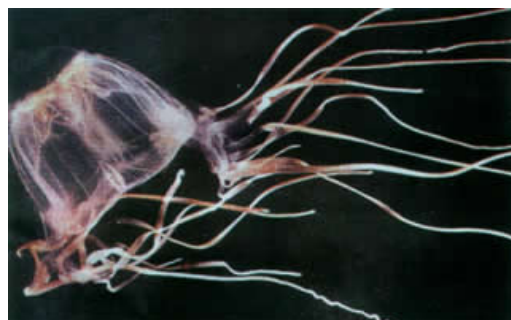

Simon

Nakonec mě přesvědčil, abych s nimi šel. Bylo asi jedenáct hodin večer. Vzal jsem si veškerou svoji výbavu, naskočil do lodi a vyjeli jsme. Veslovali jsme podél pobřeží a byli jsme asi kilometr od ostrova. Nacházeli jsme se uvnitř laguny a potápěli jsme se po vnější straně útesu, kde svah klesá velmi strmě.

Potopili jsme se. Já jsem se potápěl na povrchu korálového útesu, zatímco moji přátelé se potopili do hlubiny. Běžně býváme spolu, ale z nějakého důvodu jsme se rozdělili. Hledal jsem kraby, když vtom jsem ve vodě spatřil nějakého podivného mořského tvora, který vypadal jako oliheň. Byl jsem zvědavý, tak jsem k němu připlul blíže, natáhl ruku a dotkl se

ho. Měl jsem rukavice a projelo mi to mezi prsty jako medúza. Sledoval jsem, jak to odplouvá pryč. Velice mě to zajímalo, neboť to byla velmi podivně vypadající medúza. Zdálo se, že hlavu má jako oliheň, ale byla tvarována do čtyřhranu jako krabice a měla velmi podivné prsty jako chapadla. Bylo to průhledné. Nikdy jsem takový druh medúzy neviděl. Otočil jsem se, abych pokračoval ve svém hledání krabů.

Medúza, čtyřhranka smrtelná

Baterkou jsem si svítil na korálový útes a hledal svoji kořist, když vtom mě něco bodlo. Díval jsem se kolem, abych zjistil, co to bylo. Měl jsem potápěčský oblek s krátkými rukávy, takže jediné části mého těla, které nebyly přikryté kombinézou, byla moje předloktí. Něco se o mě otřelo a bodlo mě to s neuvěřitelným šokem. Bylo to, jako když stojíte bosky na mokré podlaze u kravína a dotknete se ochranného plotu plného elektrického napětí. Úplně to se mnou ve vodě otřásl. Ucoulvl jsem a pod vodou jsem baterkou hledal, kde a co to bylo, ale nemohl jsem nic najít.

Možná, že mě něco kouslo nebo jsem se řízl o korálový útes. Hleděl jsem dolů na svoji ruku, abych se přesvědčil, jestli mi neteče krev, ale nikde žádná krev nebyla. Pouze pulzující bolest. Třel jsem si to, což, jak se později ukázalo, byla ta nejhorší věc, jakou jsem mohl udělat. Teď už bolest pomalu vyprchala, tak jsem si myslel, že chytnu nějakého kraba, vrátím se a zeptám se toho chlapce v loďce, co to bylo. Nechtěl jsem zpanikařit. Potápěč se nikdy nesmí opravdu rozrušit.

Tak jsem dál hledal kraby. Když jsem se potopil, znovu jsem uviděl ty stejné medúzy, které jsem zahlédl před pár minutami. Dvě z nich ke mně pomalu pulzovaly. Koutkem oka jsem zahlédl jejich chapadla, jak se otírají o moji ruku. Při jejich dotyku mi projel rukou ten stejný elektrický šok jako předtím. Úplně to se mnou ve vodě otřásl. Najednou jsem si uvědomil, co mě to vlastně udeřilo!

Věděl jsem, že některé medúzy jsou neuvěřitelně jedovaté. Jako dítě jsem měl horečku a alergickou reakci, takže když mě píchla včela, ruka mi otekla jak balon. Teď už jsem měl velkou starost, protože mě tyhle medúzy bodly už dvakrát. Vyplaval jsem na hladinu a hledal jsem loďku. Jen stěží jsem mohl dál plavat podél útesu. Ruku jsem si dal na záda, abych ji dostal z vody, protože jsem nechtěl, aby mě to bodlo znovu. Ale když jsem plaval dál, cítil jsem, jak se mi něco otřelo o záda, a pak jsem znovu pocítil další šok v ruce. Když jsem se rozhlížel okolo, zahlédl jsem chapadla, jak odplouvají. Bodlo mě to potřetí!

Ponořil jsem se zpět do vody, abych sledoval útes, ale ke svému zděšení jsem zahlédl, jak paprsek baterky proniká skrze hromadu těchto medúz. Myslel jsem si: „Jestli mě jen jedna

z nich udeří do obličej, myslím, že k loďce už nikdy nedoplavu.“ Tak jsem si dal baterku poblíž obličej a plaval jsem. Když jsem doplaval k loďce, zeptal jsem se chlapce lámavou francouzštinou a kreolštinou, jestli ví, co to bylo za druh medúzy. Nevěděl to, protože nebyl potápěč, jen potřásl hlavou a ukázal na mého přítele Simona, který byl ve vodě. Tak jsem skočil zpět do vody a plaval jsem k němu.

Uviděl jsem ho pod vodou, tak jsem mu zamával baterkou do obličej, abych upoutal jeho pozornost. Vyplaval na hladinu a já jsem mu řekl: „Chci odsud pryč.“ Dal jsem hlavu pod vodu, abych plaval zpět k lodi, ale přímo přede mnou byla další medúza a pulzovala směrem ke mně. Musel jsem si vybrat: chci, aby mě to bodlo do obličej a nebo do ruky? Tak jsem pozdvihl svoji ruku a znovu mě to do ní bodlo. Odhodil jsem tu medúzu a dostal jsem se na povrch korálového útesu.

Vrchol tohoto korálu se nacházel asi jen půl metru pod hladinou. Stál jsem tam se svými ploutvemi a pozoroval svou ruku, která byla nateklá jak balon a povrch kůže vypadal jako puchýře od popálenin. V místech, kde se mě dotkla chapadla medúz, to vypadalo, jako bych si ruku spálil o rozžhavená kamna.

Když jsem to pozoroval, můj přítel Simon ke mně přicházel po útesu. Měl na sobě potápěčský oblek s dlouhými rukávy, takže ho medúza nemohla bodnout. Podíval se na moji ruku a pak se podíval na mě. „Kolik? Kolikrát tě to bodlo?“ Odpověděl jsem: „Myslím, že čtyřikrát.“ Řekl: „Nevidět? Bylo to průhledné?“ Odvětil jsem: „Jo, vypadalo to neviditelně.“ Simon svěsil hlavu a potichu zaklel. Řekl: „Jedno bodnutí a je po tobě, jen jedno!“ Baterkou si posvítil do obličej, takže jsem na jeho výrazu mohl vidět, jak velmi vážná je moje situace. Řekl jsem: „Tak jak to, že to mám v ruce čtyřikrát a ještě žiji?“

Simon zpanikařil a já jsem už také začal panikařit, protože on se potápěl již dlouhých dvacet let a o těchto medúzách něco věděl. „Musíš jít do nemocnice.“ Řekl: „Allez, allez, vitelement.“ Nejbližší nemocnice však byla ve vzdálenosti 25–30 kilometrů a byli jsme uprostřed noci asi kilometr od pobřeží na korálovém útesu. Slyšel jsem, jak říká „běž“, ale já jsem se cítil jako ochrnutý a stál jsem tam. Simon se mě snažil dostat zpět do loďky. Když už mě tahal do loďky, bodlo mě to popáté.

V srdci jsem si říkal: „Co jsem jen udělal, že si tohle zaslouhji?“. Vzpomněl jsem si najednou na své hříchy. Najednou jsem věděl, co jsem udělal špatně. Byla spousta věcí, které jsem udělal, za které jsem si tohle zasloužil. Na takové věci člověk jen tak nezapomene.

Moji dva přátelé vytáhli loďku na korálový útes, i se mnou v ní. Dnem dřela o korály. Byla to dřevěná loďka, která jim dávala obživu, takže jsem si uvědomil, jak vážná je situace, když něco takového udělali. Pak loďku spustili na lagunu, plavali a loďku se snažili tlačit před sebou. Řekl jsem jim: „Pojďte se mnou!“, ale oni mi odpověděli: „Ne, jsme příliš těžcí, ať jde s tebou chlapec a vezme tě na pobřeží.“ Tento mladý chlapec mě v loďce vezl na pobřeží tak, že se tyčí odstrkával energicky ode dna.

Dřevěná loďka – Mauritius

Mohl jsem mezitím cítit, jak se mi jed dostává do krevního oběhu a v podpaží na něco naráží. Narážel na lymfatickou žlázu. Bylo pro mě stále těžší, abych se nadechl do své pravé plíce. Moje pravá plíce byla omezená potápěčským oblekem, tak jsem ho uvolnil levou rukou, svlékl ho a navlékl si kalhoty, dokud jsem se ještě mohl hýbat. Ústa jsem měl suchá, seděl jsem tam a pot ze mě jen kapal. Cítil jsem, jak se ten jed ve mě pohybuje. Cítil jsem ostrou bolest v zádech, jako kdyby mě něco udeřilo do ledvin. Snažil jsem se nehýbat a zachovat klid. Byli jsme jen asi na půl cesty od pobřeží, a já jsem doslova cítil, jak ve mně ten jed pulzuje a pohybuje se v krevním oběhu.

Až do toho večera jsem nepřemýšlel o tom, kterým směrem krev v těle teče, ale mohu vám říct, že v této chvíli mě to velmi zajímalo! Jed mi znečitlivěl celou moji pravou nohu a věděl jsem dostatečně dobře, že pokud se dostane do nohy a z nohy zpět k srdci a nebo k mozku, tak zemřu. Když jsme se přibližovali k pobřeží, moje vidění bylo už zakaleno. Bylo pro mě těžké na něco zaostřit zrak. Konečně jsme připluli k pobřeží a chlapec mi řekl: „Pojď, vystoupíme.“ Postavil jsem se, abych vyšel ven z loďky, ale moje pravá noha se pode mnou podlomila. Spadl jsem přímo na kraby na dně loďky. Chlapec stál na chvíli v šoku a pak mi ukazoval, abych mu dal paži okolo krku. Dal jsem mu paži okolo krku, chytil jsem svou ochrnutou nohu levou rukou, která byla v pořádku, a držel se. Vytáhl mě z loďky a pak mě táhl po pláži, po korálovém písku. Dotáhl mě až k hlavní silnici.

Bylo okolo půlnoci. Místo bylo pusté – nikde žádná auta, prostě nic. Držel jsem se toho mladého chlapce a přemýšlel, jak se jen asi dostanu do nemocnice, když už je tak pozdě v noci. Moje pravá noha byla už tak zesláblá, že jsem si musel sednout na asfalt. Chlapec se mi nejdřív snažil pomoci, ale pak ukazoval směrem k oceánu se slovy: „Moji bratři jsou tam, musím jít pro ně.“ Řekl jsem mu: „Ne, zůstaň tady a pomoz mi!“ Nakonec ale stejně odešel.

Riviere Noire, místo kde loďka připlula a lan byl ponechán o samotě

KAPITOLA 3 – ZKOUŠKA VYTRVALOSTI

„Jsem na duchu skleslý, ale ty znáš moji stezku!

Na cestě, již kráčím, osidlo mi nastražili.

Pohled' napravo a uzkříš: není tu nikoho, kdo by se ke mně znal,

nemám kam utéci, není tu, kdo by měl o mě péči.“

Žalmy 142:4, 5 (CEP)

Když jsem tam tak seděl, přemohla mě únava a já si lehl na asfaltovou cestu a pozoroval hvězdy. Už jsem chtěl zavřít svoje oči a usnout, když vtom najednou ke mně promluvil jasný hlas, který mi řekl: „Iane, jestli zavřeš svoje oči, tak už se nikdy znovu neprobudíš.“ Když jsem se otočil na bok, abych se podíval, kdo to se mnou mluví, tak tam nikdo nebyl! Říkal jsem si, že to je podivné. Otřepal jsem se z ospalosti, a přemýšlel jsem: „Co to dělám? Tady usnout nemohu, potřebuji se dostat do nemocnice, potřebuji dostat protijed, potřebuji najít pomoc. Pokud tady usnu, tak už se taky nikdy nemusím probudit.“

Tak jsem se snažil znovu se postavit. Belhal jsem se pomalu po silnici, až jsem narazil na několik aut vedle restaurace. Šel jsem k těmto autům a prosil jsem řidiče, aby mě vzali do nemocnice. Muž v autě se na mě podíval a řekl mi: „Kolik nám zaplatíš?“ Kdybyste žili v Asii, pochopili byste, že to je normální. Máte peníze, tak jedete; nemáte peníze, nejedete nikam. Tak jsem řekl nahlas spíše pro sebe: „Nemám žádné peníze.“ Pak jsem si však uvědomil, jak hloupě jsem se zachoval. To jsem neměl říkat. Měl jsem zalhat, ale místo toho jsem řekl pravdu, že nemám peníze. Ti tři řidiči se jen zasmáli: „Jsi opilý, zbláznil ses.“ Otočili se, zapálili si cigaretu a odcházeli ode mne pryč.

Benzinová pumpa, kde Ian úpěnlivě prosil o svůj život

Poté jsem znovu slyšel ten velmi jasný hlas, jak mi říká: „Iane, jsi ochotný o svůj život úpěnlivě prosit?“ Jistě, jsem. A dokonce vím, jak se to dělá. Žil jsem v Jižní Africe dostatečně dlouho. Viděl jsem, jak černoši sepjali ruce, sklonili hlavu před bělochem a říkali: „Ano šéfe, ano, mistr.“ Viděl jsem to a pro mě již bylo jednoduché kleknout si, protože moje pravá noha už byla nefunkční a moje levá velmi rozviklaná. Opíral jsem se o auto, takže jsem jen sklouzl

na kolena a sepal jsem ruce do tvaru pohárku. Sklonil jsem svoji hlavu tak, abych se na ně nedíval, a prosil jsem o život. Téměř jsem plakal, protože jsem věděl, že jestli se nedostanu rychle do nemocnice, tak už se nedostanu nikam. Kdyby tito chlapíci neměli slitování a lásku ve svém srdci pro mě, zemřel bych rovnou na místě přímo před nimi.

Tak jsem je naléhavě prosil o svůj život. S hlavou skloněnou jsem sledoval jejich nohy. Dva z nich odcházeli ode mne, ale třetí mladík váhavě přešlapoval. Zdálo se, že to trvá hodně dlouho, pak ale ke mně přišel a zvedl mě. Nemluvil, ale pomohl mi dostat se do auta a jel se mnou do nemocnice. V půli cesty si to rozmyslel. Začal se mě vyptávat: „V jakém hotelu jsi ubytovaný, bílý muži?“ Odpověděl jsem mu, že nejsem z hotelu, ale že bydlím v domku s verandou u zátoky Tamarin. Myslel si, že mu lžu a nahněval se na mě, že nakonec ze mě žádné peníze nedostane. „Jak dostanu své peníze?“ ptal se ostře. Odpověděl jsem mu: „Dám ti všechny peníze, které mám!“ Když je v sázce váš život, peníze nic neznamenají. Řekl jsem mu tedy: „Dám ti tolik peněz, kolik jen budeš chtít, když mě zavezeš do nemocnice. Dám ti je všechny.“ Ale on mi nevěřil.

Tak si to rozmyslel a místo do nemocnice mě zavezl k nějakému velkému turistickému hotelu. Řekl mi: „Tady tě vysadím, nevezmu tě dál.“ „Ne!“ prosil jsem, „Prosím, vezměte mě do nemocnice, já umírám.“ Jenom se ke mně naklonil, odepnul mi bezpečnostní pás a otevřel dveře. „Vypadni!“ zavrčel. „Já nemohu ven, myslím, že se nemohu hýbat,“ odvětil jsem. Tak mě jednoduše vykopl z auta.

Nohy se mi přitom zachytily o práh dveří, tak je zdvihl a vyhodil je ven, zabouchl dveře a odjel pryč. Ležel jsem tam a přemýšlel jsem: „Tento svět smrdí. Viděl jsem smrt, nenávisť, násilí; tohle je peklo, tohle místo je peklo na zemi. Tohle je špinavý, odporný svět, ve kterém žijeme.“ Ležel jsem tam a cítil jsem, že to vzdávám. Myslel jsem: „Proč bych se měl vůbec snažit dostat do nějaké nemocnice? Pokud je tvoje vystoupení u konce, tak to nech plavat, jen zemři.“

Potom mi na mysl přišel můj dědeček. Byl v první i druhé světové válce. Byl v Gallipoli a bojoval také v Egyptě proti Rommelovi. Vzpomínal jsem na to a přemýšlel jsem o tom, že můj dědeček tyto dvě světové války přežil a tady je jeho vnuk a vzdává se jen proto, že ho bodlo pár mizerných medúz! Tak jsem si řekl: „Budu bojovat až do posledního dechu, ještě se, Iane, nevzdávej!“ S použitím své zdravé fungující ruky jsem se táhl ke dveřím hotelu. Uviděl jsem nějaká světla. K mému údivu ochranka, která právě dělala obchůzku, mě našla, jak se plazím v hlíně.

Přiběhl ke mně nějaký muž. Když jsem se podíval, poznal jsem, že to je jeden z mých přátel, se kterými jsem se opíjel. Jmenoval se Daniel a byl to statný a soucitný muž. Přiběhl ke mně a zeptal se: „Co je s tebou, jsi opilý, jsi zraněný, co je s tebou?“ Povytáhl jsem svůj nátělník, abych mu ukázal svou ruku a aby mohl vidět všechna ta místa pobodání a otok. Vzal mě do náruče a utíkal se mnou.

Bylo to, jako kdyby mě vzal nějaký veliký anděl. Vběhl do hotelu okolo bazénu a upustil mě do rákosové židle. Asi tři metry ode mě byli čínští majitelé hotelu, hráli hru „Mahjong“ a popíjeli. Všichni turisté již byli v posteli, bar byl zavřený a oni si hráli nějakou hazardní hru.

Ian a Daniel před hotelem v roce 1994

Daniel mě tam posadil a znovu zmizel do tmy. Říkal jsem si, kam asi odešel, ale pak jsem si uvědomil, že v této zemi černoch nesmí mluvit s Číňanem, dokud není vyzván, aby mluvil. Tak jsem se snažil komunikovat s těmito Číňany sám. Vyhrnul jsem si rukáv a ukázal svoji opuchlou popíchanou končetinu. Řekl jsem: „Potřebuji se okamžitě dostat do nemocnice „Quatre Bonne“, pobodalo mě pět medúz.“ Dokonce jsem použil nějakou čínštinu. Smáli se mi. Jeden z mladých hochů se postavil a řekl: „Ach, chlapče, heroin nebýt dobrý pro tebe, jenom starý člověk brát opium.“ Myslel si, že jsem na drogách, protože když jsem mu ukázal svoji pobodanou ruku, tak z té vzdálenosti to vypadalo jako od jehel.

Začal jsem být vzteklý a frustrovaný. Seděl jsem tam a snažil se uklidnit, protože jsem věděl, že pokud se příliš rozruším, jed se začne pohybovat rychleji. Ale celé moje tělo, každý sval sebou začal škubat a stahovat se v křečích. Jed začal působit na moje svaly. Tři Číňané přiběhli a snažili se mě držet. Nemohli mě ale udržet, odhazoval jsem je.

Když jsem se z tohoto hrozného třesení dostal, cítil jsem smrtelný chlad, který mi začal přicházet od morku kostí. Bylo to, jakoby na mě lezla smrt. Věděl jsem, že moje tělo umírá. Začala mi být neuvěřitelná zima. Ti muži na mě položili deky a snažili se mě udržet v teple. Stále jsem zápasil a prosil jsem je: „Vezměte mne, prosím, do nemocnice.“ Jeden z nich mi položil ruku na rameno a řekl: „Ne, my počkat na sanitku, bílý muž.“ Tak jsem tam jen tak seděl a přemýšlel: „Myslím, že se tam nikdy nedostanu.“ V tu chvíli ale přijela sanitka a odněkud se objevil Daniel s dalším mužem od ochranky. Sebrali mě a odnesli. Dověděl jsem se, že se Daniel dostal na ústřednu, odkud sám zavolal do nemocnice.

Hotel Tamarin Bay

Takže sanitka přijela. Houkala a přijela na parkoviště, před hotelem se však otočila a znovu odjížděla. Řidič sanitky byl z nemocnice pro černochoy, takže když před čínským hotelem neviděl nikoho, koho by mohl vzít, myslel si, že dostal špatné instrukce.

Takže jsem tady, napůl před branami smrti, a vidím, jak sanitka odjíždí někam za roh. Snažil jsem se zapískat, ale nic ze mě nevyšlo. Daniel uviděl, co se snažím udělat, tak zapískal na poplach, jak nejhlasitěji mohl. Zvuk se odrazil od zdi směrem k silnici. Řidič sanitky musel mít otevřené okénko, protože bylo vidět, jak se rozsvítila brzdová světla a vůz začal coufat. Byl to starý Renault 4, vpředu bylo jedno sedadlo vyndané, a místo něho tam byla vložena táborová nosítka. To je ono, chlapče, konečně je tu sanitka.

Bylo mi už jedno, kdo mě tam odnesl. Řidič ani ze sanitky nevystoupil. Zaparkoval, otevřel dveře a Daniel mě položil dovnitř na nosítka. Žádné: „Jak se máš, jak se ti vede? Nepotřebuješ deku, co je s tebou?“ Byl to prostě jen řidič a tak se mnou jel. Snažil jsem se nezavřít oči, věděl jsem, že dokud nedostanu sérum, tak nesmím zavřít svoje oči. Kdybych jen mohl zůstat při životě, než se dostanu do nemocnice.

KAPITOLA 4 – MODLITBA PÁNĚ

Otče náš, který jsi v nebesích,

at' se posvěti tvé jméno!

At' přijde tvé království!

At' se stane tvoje vůle jako v nebi, tak i na zemi.

Dej nám dnes náš každodenní chléb,

a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.

A neuved' nás do pokušení, ale vysvobod' nás od zlého.

Neboť tvé je království i moc i sláva navěky. Amen.

Matouš 6:9-13

Byli jsme asi tak vpůli cesty a Renault se právě šplhal do kopce. Nohy mi začaly tuhnout a jed v krvi se mi začal dostávat přímo do mozku. Najednou jsem před sebou viděl obrázek chlapce s blond vlasy, a pak jsem viděl další obrázek staršího chlapce, také s blond vlasy. Díval jsem se na to a říkal si: „Jéje, on má blond vlasy jako já“ a najednou mi došlo, že se dívám sám na sebe, viděl jsem, jak se mi před očima odehrává můj vlastní život. Byla to zastrašující zkušenost, když jsem viděl svůj život, jak přede mnou probíhá podobně jako nějaké velmi jasné video s křišťálově čistým obrazem, na které jsem hleděl svýma očima doširoka otevřenýma. Díval jsem se na to a myslel jsem si: „O tomto jsem už slyšel a dokonce jsem o tom i četl. Lidé říkají, že těsně předtím než zemřou, je jim před jejich očima promítnut jejich život.“

Řekl jsem si: „Teď zemřu, proč jenom jsem se šel potápět? Já jsem ale idiot, měl jsem zůstat doma.“ Myšlenky se mi honily hlavou. Věděl jsem, že jsem konfrontován s bezprostředně nastávající smrtí. Stěží jsem mohl slyšet svůj tlukot srdce a říkal jsem si, co se asi tak stane, když zemřu? Existuje něco po smrti? Kam půjdu, když zemřu?

Najednou jsem měl vidění své matky. Slyšel jsem ta slova, která mi říkala už dlouho předtím: „Iane, cokoli ve svém životě uděláš, kamkoliv půjdeš, jakkoliv daleko si myslíš, že ses vzdálil od Boha, pamatuj si tuhle jedinou věc; pokud budeš v problému a v naléhavé potřebě, volej k Bohu ze svého srdce, a On tě vyslyší. On tě opravdu vyslyší a odpustí ti.“

Ve svém srdci jsem si říkal: „Věřím tomu, že Bůh existuje? Mám se modlit?“ Téměř se ze mě stal zatvrzelý ateista. Nevěřil jsem ničemu. A přece jsem byl teď konfrontován s jasnou vizí svojí matky. Mluvil jsem o tom se svou matkou později, až když jsem se vrátil na Nový Zéland. Řekla mi, že brzy ráno přesně toho dne byla probuzena. Bůh jí ukázal moje krvavé zavřené oči a řekl jí: „Tvůj nejstarší syn Ian je téměř mrtvý. Modli se teď za něho.“ Tak se za mě začala modlit.

Ianova matka

Samozřejmě, že její modlitby samy o sobě nemohou spasit moji duši, ona mě do nebe dostat nemůže, ale já jsem věděl, že se potřebuji modlit. Nevěděl jsem, jak se mám modlit, ani ke komu se mám modlit. Ke kterému bohu se mám modlit? Buddha, Kali, Šiva? Jsou jich tisíce. Neviděl jsem tam však stát Buddhu, Krišnu, ani žádného jiného boha, viděl jsem tam svoji matku, a moje matka následuje Ježíše Krista. Přemýšlel jsem: „Jsou tomu již roky, kdy jsem se naposled modlil, jak se mám modlit? Co mám v této chvíli říkat? Jaká modlitba se modlí, když někdo umírá?“

Pak jsem si vzpomněl, že jako dítě nás matka učila modlitbu Páně. „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé, přijď tvé království, tvá vůle se staň na zemi tak jako v nebi...“ Tak tohle jsem si myslel, že se začnu modlit, byla to jediná modlitba, kterou jsem si pamatoval. Začal jsem se jí modlit, ale nemohl jsem si vzpomenout, jak pokračuje. Bylo to téměř tak, jako kdyby ten jed, který se mi dostal již do mozku, způsobil, že jsem téměř přestal přemýšlet. Začalo mi to zavírat mysl. Byl jsem z toho přestrašen. Tolik jsem se na svoji mysl a na svůj intelekt spoléhal a najednou mi odumírá. Mentální prázdno, nula.

Když jsem tam tak ležel, vzpomněl jsem si, že mi matka říkala, abych se nemodlil ze svoji hlavy, ale ze svého srdce. Tak jsem řekl: „Bože, nemohu si vzpomenout na tuto modlitbu, ale chci se modlit, pomoz mi.“ Jakmile jsem to řekl, tato modlitba začala doslova vycházet z mého vnitřního člověka, z mého ducha. Modlil jsem se: „Odpusť naše hříchy.“ Pak jsem pokračoval: „Bože, prosím tě, abys mi odpustil moje hříchy, ale já jsem udělal tolik věcí špatně. Vím, že jsou špatné, moje svědomí mi říká, že špatné jsou. Jestli mi můžeš odpustit všechny moje hříchy – a já opravdu nevím, jak to chceš udělat – opravdu nevím, jak mi je můžeš všechny odpustit – tak, prosím, odpusť mi moje hříchy.“ Myslel jsem to vážně. Chtěl jsem mít smazanou minulost, chtěl jsem začít znovu. „Bože, odpusť mi!“

Když jsem se takto modlil, tak mi přišla na mysl další část modlitby. „Odpusť těm, kteří zhřešili proti tobě.“ Pochopil jsem to tak, že mám odpustit těm, kteří mě nějak zranili. Myslel jsem: „Dobrá tedy, nemám proti nikomu zášť. Je spousta lidí, kteří mě obrali a bodli mě za zády a řekli věci proti mně a udělali mi hrozné věci – já jim odpouštím.“ Pak jsem uslyšel hlas Boží, který mi říkal: „Odpustíš i tomu Indovi to, že tě vyhodil z auta a tomu Číňanovi, který tě nechtěl vzít do nemocnice?“ Řekl jsem: „Uh-huh, s nimi jsem měl jiné plány, kdybych se s nimi zase setkal. Ale tak tedy dobře, odpustím jim. Jestli můžeš odpustit mně, pak já mohu odpustit jim. Odpouštím jim.“

Přišla mi na mysl další část modlitby: „Tvá vůle ať se koná.“ Já jsem konal posledních 20 let svoji vlastní vůli. Řekl jsem: „Bože, jestli mě z toho dostaneš, nevím ani co Tvoje vůle je – nemám žádné tušení, co Tvoje vůle je – vím, že to znamená nedělat žádné zlé věci, ale nemám potuchy, co Tvoje vůle je. Pokud mě z toho dostaneš, pak zjistím Tvoji vůli pro můj život a budu ji konat. Budu tě následovat z celého srdce, jestli mě z toho dostaneš!“

Nechápal jsem to v tu chvíli, ale byla to vlastně modlitba spasení. Nikoliv ze své hlavy, ale čistě ze svého srdce jsem prosil: „Bože, odpusť moji zkaženost a zlé činy. Bože, očisti mne. Odpouštím všem, kteří mě kdy zranili. A Ježíši Kriste, budu konat Tvoji vůli, Tvá vůle ať je konána. Budu Tě následovat.“ Modlil jsem se modlitbu hříšníka, modlitbu kajícíka před Bohem.

Úžasný pokoj zaplavil moje srdce, když jsem se takto modlil. Bylo to, jako by mě všechny strach opustil, strach z toho, co se se mnou stane. Stále jsem umíral, to jsem věděl, ale měl jsem v tom pokoj. Smířil jsem se se svým Stvořitelem. Věděl jsem to, věděl jsem, že poprvé ve svém životě jsem se dotkl Boha a skutečně jsem slyšel Jeho hlas. Nikdy předtím jsem Ho neslyšel, ale teď jsem Ho velmi jasně slyšel, jak ke mně mluví. Nikdo jiný mi modlitbu Páně připomenout nemohl.

KAPITOLA 5 – KONEČNÉ UVOLNĚNÍ

Vcházejte těsnou branou.

*Prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby,
a mnoho je těch, kdo vcházejí skrze ni,
neboť těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu,
a málo je těch, kdo ji nalézají."*

(Matouš 7:13, 14 NBK)

Nakonec jsme se dostali do nemocnice. Řidič sanitky mě posadil na kolečkovou židli a zavezl rovnou do ambulance. Někdo mi měřil krevní tlak. Když jsem tam tak seděl, sledoval jsem sestru, jak se dívá na měřidlo tlakoměru a poté do něho bouchá. Přemýšlel jsem, co je tohle jen za nemocnici. Byla to stará nemocnice z druhé světové války. Britové ji opustili a darovali ji domorodcům. Vypadala přesně tak, jak byla postavena v roce 1945. Všechno tam bylo špinavé a vetché, a na takovém místě jsem se nacházel.

Ian před nemocnicí v roce 1994

Sestra znovu tloukla do měřidla. Začal jsem si myslet: „S tím přístrojem nic není, to je moje srdce, přestalo pumpovat.“ Odhodila to a hledala ve skříni tlakoměr, který by vypadal novější. Vytáhla jeden, nasadila mi ho, otevřela ho a začala pumpovat. Cokoliv se ale snažili dělat, nic nemohlo zaregistrovat můj tep. Podívala se na mě a pak se podívala na tlakoměr. Oči jsem měl otevřené, a bylo mi jasné, že je překvapená, že je mám stále otevřené. S takovýmto krevním tlakem by moje oči neměly být otevřené. Zoufale jsem bojoval o přežití. Nikam jsem nechtěl odejít. Chtěl jsem zůstat ve svém těle. Nechtěl jsem zemřít. Bojoval jsem celou svou silou, abych zůstal naživu.

Když si řidič sanitky uvědomil, že situace je už zoufalá, tak mi odtrhl tlakoměr z ruky a utíkal se mnou za doktorem. Seděli tam dva doktoři Indové, oba měli hlavy skloněné v polospánku. „Jak se jmenuješ, kde žiješ?“ zeptal se jeden francouzsky, „kolik ti je let?“. Byl to mladý doktor a ani se na mě nepodíval. Podíval jsem se na toho staršího doktora. Měl trochu šedivé vlasy a pomyslel jsem si: „Pár let už tady je, ten bude vědět, jak mi pomoci.“ Tak jsem čekal, až ten starší muž zvedne hlavu. Podíval se na mě. Nebyl jsem si jistý, jestli mi zbyla nějaká síla na mluvení. Zabodl jsem se mu pohledem do očí, jak jenom jsem mohl. Zašeptal jsem: „Umírám, potřebuji protijed hned teď!“ Nehýbal se. Nespouštěl jsem z něho oči, jen jsem mu do nich hleděl.

Sestra přišla s kouskem papíru. Starší doktor se na ten papír podíval, pak se podíval na mě, a vyskočil. Viděl jsem jen, jak se znechuceně zahleděl na toho mladšího doktora, jako by mu chtěl říct: „Ty blázne, ty ses na toho mladíka ani nepodíval?“ Vyskočil, odstrčil toho řidiče z cesty, chytil pojízdnou židli sám a utíkal se mnou po chodbě. Slyšel jsem jen tlumený zvuk. Slyšel jsem, jak něco volá, ale já už jsem ho slyšel jen jako z dálky.

Doktor vběhl do místnosti s láhvemi a zdravotnickým vybavením. Během minuty jsem byl obklopen sestrami, doktorkami a zdravotnicemi. Po dlouhé době se konečně něco dělo. Sestra mi vzala ruku a otočila mi ji na bok. Doktor se mi podíval do tváře a řekl: „Nevím, jestli mě můžeš slyšet, synu, ale my se ti pokusíme zachránit život. Měj svoje oči otevřené..., bojuj s tím jedem. Snaž se neusnout, je to v pořádku, dáváme ti dextrózu proti dehydrataci.“ Jedna sestra do mě píchala jehlu z jedné strany a druhá sestra z druhé strany. Necítil jsem to, ale viděl jsem, jak to dělají. Doktor řekl svou oxfordskou angličtinou: „Protijed na paralyzování jedu.“ Další sestra si klekla u mých nohou a plácala mě po ruce, jak nejlépe mohla. Myslel jsem si: „Co to dělá?“ ale bylo mi to jedno, „jen tam tu jehlu píchněte!“

Další sestra naplňovala velkou injekční stříkačku, která vypadala jako koňská dávka. Vymačkávala z ní vzduch. Snažila se mi to vpíchnout do ruky, ale nemohla najít žílu. Tak mi nadzvedla kůži, vrazila tam jehlu a tlačila tekutinu dovnitř tímto způsobem. Nafouklo mi to žílu jak malý balonek. Viděl jsem jak je nervózní, protože ta jehla byla uvnitř žíly a zdálo se, že to tu žílu tlakem roztrhne.

Nechala tu jehlu a někdo ji podal jinou jehlu. Znovu to jen žílu nafouklo. Sestra se podívala na doktora a zeptala se: „Další?“ Doktor přikývl. Tak se snažila vpíchnout další. Jiná sestra se mi to snažila vmasírovat dovnitř, ale moc to nešlo. Nemohla mi dostat ten protijed do krve, nešlo to.

Srdce mi očividně nepumpovalo dostatečné množství krve. Moje žíly kolabovaly. Studoval jsem veterinu, takže jsem také studoval základní fyziologii a anatomii. Chápal jsem co se děje, ale nic jsem s tím nemohl udělat. Bylo mi jasné, že pomalu upadám do komatu. Byl jsem naprosto ochromený. Moje srdce se pomalu blížilo k bodu, kdy přestávalo úplně fungovat.

Nevěděl jsem, že mě bodla medúza čtyřhranka smrtelná, známá také jako mořská vos, která produkuje druhý nejjedovatější jed na světě. Jen jedno její bodnutí zabilo za posledních 20 let v Darwinu okolo 60 lidí. Šest měsíců v roce dávali lebku s překříženými kostmi na pláži jako znamení, aby zabránili lidem koupat se. Měl jsem v sobě tolik jedu, že by mě to zabilo pětkrát po sobě. Běžně člověk zemře od tohoto bodnutí během patnácti minut. Neměl jsem to jen ve svalech, ale i v žilách.

Doktor se na mě podíval a řekl mi: „Neboj se!“ Pomyslel jsem si: „Kamaráde, vždyť ty se bojíš víc než já.“ Mohl jsem vidět, jak je v očích zděšený. Byl jsem položen na postel i s kapačkou. Doktor stál nade mnou a otíral mi obličej. Ta kapačka, kterou mi dali, začala přinášet tekutiny zpět do mého těla a tak jsem se začal potit na čele. Doktor mi utíral pot z tváře, ale pak na několik minut odešel. Když jsem tam ležel, cítil jsem, jak mi pot stéká do očí a zamlžil mi vidění. Bylo to jako bych měl v očích slzy.

„Musím mít oči otevřené,“ opakoval jsem si. Přál jsem si, aby se doktor vrátil a zase mi otřel obličej, ale nevracel se. Snažil jsem se mluvit: „Doktore, vraťte se,“ ale rty se mi nepohybovaly. Snažil jsem se naklonit hlavu, ale nechtěla se pohybovat. Tak jsem se snažil zbavit se toho potu očními víčky. Svraštil jsem je co nejvíc, ale stále jsem měl vidění zamlžené. Dál jsem mačkal svoje víčka. Trochu to fungovalo, ale pak jsem z ničeho nic najednou vydechl, bylo to vydechnutí s pocitem uvolnění, a věděl jsem, že se něco stalo.

KAPITOLA 6 – TEMNOTA

*„A toto je ten soud, že světlo přišlo na svět,
ale lidé si více oblíbili tmu nežli světlo,
protože jejich skutky byly zlé.“*

Jan 3:19 NBK

„Ale synové království budou vyvrženi do té venkovní tmy.

Tam bude pláč a skřípění zubů.“

Matouš 8:12 NBK

Věděl jsem, že přišlo uvolnění, zdálo se, že boj o přežití skončil. Nikdo mi neřekl, co se právě stalo, nikdo mi neřekl: „Synu, právě jsi zemřel.“ Tohle jsem nevěděl. Vše, co jsem věděl, bylo to, že ta bitva o přežití a o to, abych měl otevřené oči, skončila.

Věděl jsem, že jsem se někam dostal, nebylo to, jako když zavřete oči a usnete, ale věděl jsem, že jsem se dostal na nějaké místo. Měl jsem takový pocit za uplynulých 20 minut v nemocnici, jako kdybych se nadnášel a měl někam odletět. Držel jsem se ale svého těla vším, co jsem měl a snažil jsem se nikam neodletět. A přece, když jsem zavřel svoje oči, nikam jsem neletěl, byl jsem jen jednoduše někde pryč.

V bibli se v knize Kazatel píše, že když člověk umírá, jeho duch se navrácí k Bohu, který ho dal a jeho tělo se navrácí do prachu, odkud přišlo. Tedy vím, že můj duch někam odešel, někam jsem odešel, a přesto jsem nevěděl, že jsem mrtvý. Nacházel jsem se ve veliké, prostorné a pusté temnotě, černé jako uhel. Připadalo mi, že stojím. Bylo to, jako kdybych se probral ze špatného snu v cizím domě a divil se, kam všichni odešli. Rozhlížel jsem se okolo a snažil jsem se zorientovat.

Už jste se někdy probudili uprostřed noci a hledali jste vypínač na světlo? Tedy snažil jsem se ho najít, ale zdálo se, že ho najít nemohu. Snažil jsem se něčeho dotknout a pohyboval jsem se okolo, ale nikde nic nebylo. Dokonce jsem ani do ničeho nevrátil. Nemohl jsem vidět ani svoji ruku před obličejem. Zkoušel jsem ji pozvednout, abych se přesvědčil, nakolik jsem schopný vidět před sebe. Pozdvihl jsem ji ke svému obličejí a co se nestalo – ruka prošla skrz místo, kde měl být můj obličej. Byla to hrozná zkušenost. Stále jsem věděl, že jsem to já, Ian McCormack, který tam stojí, ale bez těla. Cítil jsem se tak, jako kdybych tělo měl, ale nemohl jsem se ho fyzicky dotknout. Byl jsem duchovní bytost a moje fyzické tělo zemřelo. Byl jsem však velmi reálný a dobře jsem si byl vědom toho, že mám ruce, nohy a hlavu, jen s tím rozdílem, že jsem se těchto částí nemohl dotknout. Bůh je duch, neviditelná duchovní bytost, a my jsme stvořeni k Jeho obrazu.

Premýšlel jsem ve svém srdci: „Kde to u všech všudy jsem?“ Zatímco jsem tak v této temnotě stál, cítil jsem ten nejhorší druh chladu a strachu, který se ke mně přibližoval. Možná jste někdy šli večer sami po prázdné ulici a měli jste pocit, že vás někdo sleduje. Už jste to někdy prožili? Cítili jste, že se na vás někdo z temnoty dívá, ale nemohli jste vidět, kdo to je. Začal

jsem v té temnotě cítit zlo. Ta temnota se zdála, že není jen fyzická, ale duchovní. Cítil jsem, že mě někdo sleduje. Zdálo se, že studené pronikající zlo naplňuje atmosféru okolo mě. Pomalu jsem si začínal být vědom toho, že okolo mě se pohybují další lidé, v téže překerní situaci jako já. I když jsem nahlas nepromluvil, odpovídali na moje myšlenky. Z temnoty jsem začal slyšet hlasy, které na mě křičely: „Drž hubu!“ „Zasloužíš si tady být!“

Řekl jsem si: „Zasloužím si být kde?“

„V pekle a teď drž hubu,“ zakřičel na mě něčí hlas.

Přemýšlel jsem: „Jsem v pekle, tohle bude asi skutečnost, ale jak jsem se sem jen dostal?“ Byl jsem vyděšený – bál jsem se pohnout, dýchat nebo něco říkat. Když jsem tak o tom přemýšlel, řekl jsem si: „Jo, tohle místo si zasloužím.“

Lidé si představují, že v pekle budou večírky a úžasná zábava... také jsem si to myslel. Myslel jsem si, že tam bude člověk dělat všechny ty věci, které na zemi dělat neměl... to je ale absolutní nesmysl. To místo, na kterém jsem se nacházel, bylo tím nejděsivějším místem, na kterém jsem kdy byl. Lidé, kteří tam byli, si nemohli dělat všechno, co jejich převrácené srdce chtělo, nemohli dělat nic. A není tam žádné vychloubání se. Před kým by ses asi tam dole mohl vychloubat? „Ach ano, znásilnil jsem, zavraždil, oloupil, drancoval. Dobrá, tak tedy hurá do toho!“ Tam není nic takového, o čem bys mohl mluvit, nic. A oni všichni vědí, že den soudu přichází.

Na tom místě není žádné pojetí času. Lidé, kteří tam jsou, nevědí kolik je hodin. Nevědí, jestli tam jsou deset minut, deset let nebo 10 000 let. Nemají ponětí o čase. Bylo to děsivé místo. Bible mluví o tom, že jsou dvě království, království temnoty, kterému vládne Satan, a království světla. Epištola Židům říká, že tohle místo temnoty bylo vlastně připraveno pro anděly, kteří neposlechli Boha, nikdy ne pro lidi, nikdy. A bylo to to nejděsivější, nejstrašidelnější místo, na kterém jsem kdy byl. Nikdy bych si nepřál – a nepřál bych to nikdy ani svému nejhoršímu nepříteli – aby někdo šel do pekla.

Neměl jsem sebemenší tušení, jak se odtamtud dostat ven. Jak se může vůbec někdo z pekla dostat ven? Ale já jsem se již modlil, říkal jsem si, proč jsem tedy na tomto místě, když jsem se modlil. Modlil jsem se ještě předtím, než jsem zemřel, požádal jsem Boha, aby mi odpustil moje hříchy. Začal jsem naříkat a doslova jsem volal k Bohu: „Proč jsem tady? Poprosil jsem Tě za odpuštění, proč jsem tedy zde? Dal jsem Ti své srdce, proč jsem tedy zde?“

Jediný důvod, proč bych mohl toto místo opustit, je ten, že jsem činil pokání ještě předtím, než jsem zemřel. Je příliš pozdě na pokání, jakmile jsi tam dole. Pokání můžeš činit jediné předtím, než zemřeš. Z pekla se nikdy nemůžeš vymodlit ven a ani nikdo na zemi tě z něho nemůže vymodlit, nikdo. Musíš se modlit sám, ještě dříve, než zemřeš. Bible nás vyučuje, že nikdo se nemůže modlit za mrtvé, za duše, které již odešly, a dostat je tak ven z pekla. Musí sami činit pokání ještě předtím, než zemřou.

Pak na mě začalo svítit nádherné světlo a doslova mě z té temnoty vyneslo ven. Bible říká, že „*lid, který bydlel v temnosti, uviděl veliké světlo a těm, kteří seděli v krajině a stínu smrti, světlo se zaskvělo.*“ Matouš 4:16 Jak jsem tam tak stál, úžasný světelný paprsek shůry najednou začal pronikat skrze tu temnotu a svítil mi přímo do obličeje. Tohle světlo mě začalo velmi intenzivně obklopot a začal jsem cítit stav beztlíže, který mě přemohl. Poté jsem cítil, jak jsem vyzdvížen ze země a začal jsem stoupat vzhůru přímo do tohoto úžasného bílého světla.

KAPITOLA 7 – SVĚTLO

*Vždyť ten Bůh, který řekl,
aby ze tmy zazářilo světlo,
ten zazářil v našich srdcích,
aby osvítil poznání Boží slávy
ve tváři Ježíše Krista.*

2 Korintským 4:6 NBK

Když jsem pohleděl vzhůru, všiml jsem si, že jsem vtahován do velikého kruhového otvoru vysoko nade mnou. Nechtěl jsem se příliš ohlízet zpět, abych náhodou nespádl znovu do té temnoty. Byl jsem hrozně šťastný, že jsem z ní venku. Když jsem byl v tomto tunelu, všiml jsem si, že samotný zdroj toho světla vyzařoval z konce tunelu. Vypadalo to neuvěřitelně jasně, jako kdyby to bylo centrum vesmíru. Vypadalo to doslovně jako zdroj veškeré moci a veškerého světla. Bylo to jasnější než slunce, zářivější než jakýkoliv klenot, než jakýkoliv diamant, jasnější než laserový paprsek. A přesto jsem se do tohoto světla mohl dívat přímo.

Když jsem na ně hleděl, byl jsem do toho světla doslova vtahován, tak jako je můra přitahována do světla plamene. Cítil jsem, jak jsem tažen vzhůru vzduchem neuvěřitelnou rychlostí ke konci toho tunelu. Zatímco jsem takto letěl, mohl jsem vidět, jak hustější vlny světla, vyzařující z tohoto zdroje, začaly postupně cestovat tímto tunelem směrem ke mně. První vlna světla, která mě zasáhla, přinášela úžasné teplo a potěšení. Bylo to, jako kdyby tohle světlo nebylo jen nějaké fyzické světlo, ale bylo to „živé světlo“, které vysílalo emoce. Když jsem byl asi tak v polovině tunelu, zasáhla mě další vlna světla, která mnou pronikla. Tohle světlo vydávalo naprostý a dokonalý pokoj. Mnoho let jsem hledal „pokoj mysli“, ale vše, co jsem našel, byly jen prchavé záblesky. Ve škole jsem četl vše od Keatse po Shakespeara, abych okusil a získal pokoj mysli. Zkoušel jsem alkohol, zkoušel jsem vzdělání, zkoušel jsem sport, zkoušel jsem vztahy se ženami, zkoušel jsem drogy, zkoušel jsem všechno, co se dalo najít, abych našel pokoj a spokojenost ve svém životě, ale nikdy jsem to nenašel. Teď jsem cítil dokonalý opravdový pokoj od hlavy až k patě.

Moje další myšlenka byla: „Zajímalo by mě, jak vypadá moje tělo.“ Když jsem byl v té temnotě, tak jsem nemohl nic vidět, ani když jsem si dal ruku před obličej. Myslel jsem si: „Teď ho musím jasně vidět, když jsem v tomto světle.“ Tak jsem se podíval na pravou stranu a k mému údivu jsem sice uviděl svoji ruku, ale viděl jsem skrze ni. Byl jsem průhledný jako duch, ale plný toho světla, které na mě svítilo z konce toho tunelu.. Třetí vlna, která mne zasáhla téměř ke konci tunelu, byla dokonalá radost. Bylo to tak vzrušující, že jsem věděl, že to, co uvidím následovně, bude ta nejúžasnější zkušenost v celém mém životě.

Moje mysl ani nestačila zaregistrovat, kam že to vlastně jdu, a moje slova nestačila na vyjádření toho, co jsem viděl. Vyšel jsem z konce toho tunelu a stál jsem před tím zdrojem veškerého světla a moci. Můj zrak byl tímto úžasným světlem naprosto uchvácen. Nejdřív jsem o tom začal přemýšlet, že to je nějaké fluidum. Poté, že to je sláva. Viděl jsem obrázky Ježíše s úzkým proučkem svatozáře okolo hlavy. Ježíš Kristus přece zemřel, vstal z mrtvých a vystoupil do nebe, kde je posazen po pravici Otce, a je oslaven, obklopen světlem a v NĚm není žádná tma. On je ten Král slávy, Kníže pokoje, Pán pánů a Král všech králů. To co jsem viděl, byla tahle sláva Páně. Ve Starém zákoně vyšel Mojžíš na horu Sinai, kde zůstal 40 dní a viděl slávu Páně. Když se vracel, jeho tvář zářila. Mojžíšova tvář zářila slávou Páně, a

musel si dát zástěru přes tvář, aby se ho lidé nebáli. Viděl světlo Boží, slávu Boží. Pavel byl oslepen slavným světlem na cestě do Damašku, slávou Ježíše. A já jsem teď stál a na tohle úžasné světlo a slávu jsem přímo hleděl.

Mezitím co jsem tam tak stál, v srdci mi začaly vyvstávat otázky: „Je tohle jenom nějaká síla, jak říkají buddhisté, nebo karma, a nebo jin a jang? Je tohle jen nějaká přirozená moc nebo zdroj energie, a nebo někdo v tom světle stojí?“ Všechno jsem si takto odůvodňoval. Zatímco jsem takto přemýšlel, tak najednou ke mně promluvil hlas z centra toho světla. Hlas mi řekl: „Jane, přeješ si vrátit se?“ Byl jsem otřesen tím, že jsem zjistil, že v tom centru světla někdo opravdu stojí a ať už to byl kdokoliv, tak znal moje jméno. Bylo to, jako kdyby tahle osoba znala moje nejnítěnější myšlenky. Pak jsem se zamyslel: „Vrátit se, vrátit se – ale kam? Kde to jsem?“ Když jsem se rychle otočil za sebe, uviděl jsem ten tunel, jak na konci mizí v temnotě. Myslel jsem si, že jsem možná v nemocniční posteli a sním, protože jsem zavřel oči. „Je tohle skutečné? A nebo, že bych opravdu stál zde, Ian v reálném životě, je tohle skutečné?“ Nato Pán promluvil znovu: „Přeješ si vrátit se?“. Odpověděl jsem: „Pokud jsem venku z mého těla, tak nevím, kde to jsem, přeji si vrátit se.“ Odpověď zněla: „Pokud si přeješ vrátit se, Iane, pak musíš vše vidět v novém světle.“

V tom momentě, když jsem uslyšel tato slova „vidět v novém světle“, tak se něco ve mně zapálilo. Vzpomněl jsem si, že jsem kdysi dostal vánoční přání, kde bylo napsáno „Ježíš je světlo světa“ a „Bůh je světlo a v Něm není žádná temnota.“ Tehdy jsem se nad těmito slovy zamýšlel. Právě jsem vyšel z temnoty, a zde jistě není žádná temnota.

KAPITOLA 8 – VLNY LÁSKY

*A poznati přenesmírnou lásku Kristovu,
abyste tak naplnění byli ve všelikou plnost Boží.*

Efezským 3:19 KR

Tak tohle je tedy Bůh! On je světlo. Zná moje jméno a zná i tajné myšlenky mého srdce a myslí. Pomyslel jsem si: „Když je tedy tohle Bůh, tak musí vidět všechno, co jsem kdy ve svém životě udělal.“ Cítil jsem se před Bohem naprosto nahý a průhledný. Styděl jsem se a myslel jsem: „Udělalí nějakou chybu a přinesli sem špatnou osobu. Neměl bych tady vůbec být. Vůbec nejsem dobrý člověk. Měl bych zalézt pod nějaký kámen a nebo se vrátit do té temnoty, kam patřím.“ Když jsem začal pomalu coufat zpět k tomu tunelu, vlna světla najednou vyšla z Boha směrem ke mně. Moje první myšlenka byla, že tohle světlo z Něho vyšlo, aby mě hodilo zpět do té jámy. Ale k mému údivu mnou projela vlna čisté nepodmíněné lásky. To byla ta poslední věc, kterou bych očekával. Namísto odsouzení jsem byl koupán v čisté lásce.

Průzračná, nefalšovaná, čistá, nepotlačovaná, nezasloužená láska. Začala mě celého naplňovat až do mého nejhlubšího nitra. Myslel jsem: „Možná, že Bůh neví úplně všechny věci, které jsem udělal špatně,“ tak jsem Mu začal říkat o všech těch odporných věcech, které jsem dělal, když jsem byl zahalen v temnotě. Ale zdálo se, že mi již všechny věci odpustil a ta intenzita lásky se tím jen zesílila. Ve skutečnosti, jak mi Bůh později ukázal, když jsem požádal v té sanitce o odpuštění, tehdy mi odpustil a očistil mého ducha od zlého.

Když se tato láska stále stupňovala, začal jsem nekontrolovatelně plakat. Bylo to tak neuvěřitelně čisté a čiré, bez nějakého herectví. Necítil jsem se být milován po spoustu let. Naposledy kdo mě miloval, byla moje matka a otec, když jsem byl doma, ale já jsem odešel do toho široce otevřeného světa a zjistil jsem, že tam příliš moc lásky zrovna není. Viděl jsem věci, o kterých jsem si myslel, že jsou láska. Sex ale touhle láskou nebyl, to vás jen popálilo. Chtíč je pouze oheň uvnitř tebe, nekontrolovatelná touha, která šíří člověka zevnitř.

Jak jsem tam tak stál, vlny světla přestaly a já tam stál obklopený čistým světlem a láskou. Bylo tam úžasné ticho. Říkal jsem si: „Jsem tak blízko, zajímalo by mě, jestli do tohoto světla, které Boha obklopuje, mohu vkročit a uvidět ho tváří v tvář. Pokud bych Ho mohl spatřit tváří v tvář, pak poznám pravdu.“ Byl jsem unavený ze všech těch lží a zklamání. Chtěl jsem poznat pravdu. Byl jsem všude možně, jen abych tuto pravdu našel, ale nikdo nebyl schopen mi ji říct. Mluvil jsem s kýmkoliv, kdo mi mohl říci, co je smyslem života, co je pravda, co se děje; někde pravda přece musela být. Myslel jsem na to, že když budu moci vstoupit do bezprostřední blízkosti skrze tohle světlo a uvidím Boha tváří v tvář, pak poznám pravdu a poznám smysl života. Již nikdy se nebudu muset ptát dalších lidí. Budu vědět.

Mohu vkročit? Žádný hlas mi neříkal, že nemůžu. Tak jsem vykročil, dal jsem nohu dopředu a vkročil jsem do tohoto světla. Bylo to, jako kdybych vkročil do spousty zavěšených třpytivých světél, mezi hvězdy na obloze nebo diamanty vydávající úžasnou zář. Tohle světlo uzdravovalo ty moje nejhlubší části, mého vnitřního člověka, uzdravovalo moje zlomené srdce.

Namířil jsem si to k té nejjasnější části světla. V centru tohoto světla stál muž v oslnivém rouchu, které mu sahalo až po kotníky. Roucho se zdálo, že není jako pozemské, ale bylo jakoby vyrobené ze světla. Když jsem pohleděl trochu víc nahoru, uviděl jsem hrud' muže s pažemi roztaženými, jako kdyby mě chtěl přivítat. Pohleděl jsem mu směrem do tváře. Byla to taková záře; zdálo se, že to je alespoň desetkrát silnější než světlo, které jsem viděl poprvé. Slunce se v porovnání s tímto světlem zdálo zažloutlé a šedé. Bylo to tak zářivé, že jsem mu do obličeje neviděl. Když jsem tam takhle stál, cítil jsem, že tohle světlo vyzařuje čistotu a svatost. Teď už jsem s jistotou věděl, že stojím v přítomnosti Všemohoucího Boha – nikdo jiný než Bůh by takto nemohl vypadat.

Tato čistota a svatost stále vycházela z Jeho obličeje a já jsem začal cítit, jak tato čistota a svatost do mě vstupuje. Chtěl jsem se přiblížit ještě těsněji, abych zahlédl Jeho tvář. Necítil jsem vůbec žádný strach, ale spíše naprostou svobodu, když jsem se k Němu přibližoval. Stál jsem od Něho jen pár metrů a snažil jsem se pohledět do toho světla, které obklopovalo Jeho tvář, ale když jsem tak učinil, tak On poodešel trochu stranou. Když poodešel, tohle světlo poodešlo spolu s ním.

KAPITOLA 9 – BRÁNA A ROZHODNUTÍ

„Já (Ježíš) jsem dveře.

Kdokoli vejde skrze mne, bude spasen

a bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.

Zloděj přichází, jen aby kradl a zabíjel a ničil;

já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojně.

Já jsem ten dobrý pastýř.

Dobrý pastýř pokládá za ovce svůj život.“

Jan 10:9-11 NBK

Přímo za Ježíšem se nacházel kulatý otvor podobný tomu tunelu, kterým jsem právě přicestoval. Když jsem skrze tento tunel pohleděl, uviděl jsem před sebou úplně nový svět. Cítil jsem, že stojím na hraně ráje a naskýtá se mi pohled do věčnosti.

Bylo to naprosto dokonalé. Předemnou se nacházela zelená pole a louky. Tráva sama o sobě vydávala ten stejný druh světla a života, který byl v přítomnosti Boží. Na rostlinách jsem neviděl žádnou nákazu. Zdálo se, že kdybyste na tuhle trávu stoupli, tak se hned narovná. Mezi těmito loukami jsem viděl křišťálově čisté potoky, jak protékají přes zalesněnou krajinu po obou stranách. Po mé pravé straně byly v dálce hory a obloha nade mnou byla jasně modrá. Po mé levé straně jsem viděl zelené kopce a květiny v nádherných barvách. „Ráj“. Věděl jsem, že tam patřím; cestoval jsem po celém světě a hledal jsem ráj, a teď jsem věděl, že jsem ho našel. Cítil jsem se, jako kdybych se znovu narodil. Každá část mé bytosti věděla, že jsem přišel domů. Předemnou stála věčnost, byl jsem od ní jen na krok vzdálený.

Když už jsem chtěl vkročit do tohoto nového světa, Ježíš se znovu postavil do toho vchodu. Bible říká, že Ježíš je těmi dveřmi a že pokud skrze Něho vcházíte, pak vejdete a naleznete pastvu. On je těmi dveřmi do života. Ježíš je ta cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze Něho. On je ta jediná cesta. Je pouze jedna jediná úzká cesta, která vede do Jeho království. Jen málo lidí ji ale nalézají. Většina dálnic a hlavních silnic vede dolů do pekla.

Ježíš mi položil otázku: „Jane, teď když jsi to viděl, stále si přeješ vrátit se?“ Přemýšlel jsem: „Vrátit... samozřejmě, že ne. Proč bych se chtěl vrátit? Proč bych se chtěl vrátit zpět do toho trápení a nenávisti? Ne, nemám žádný důvod k tomu, abych se vrátil. Nemám manželku ani děti, nikoho, kdo by mě opravdu miloval. Chci vejít dovnitř.“ Ale On se nijak nehýbal, tak jsem se naposledy ohlédl zpět, abych řekl: „Sbohem, ty ukrutný světe, jdu pryč!“

Když jsem se však otočil, přímo před tím tunelem jsem měl velmi jasné vidění své matky, která tam jakoby stála. Když jsem ji uviděl, věděl jsem, že jsem neřekl pravdu; přece jenom tam na světě byla jedna osoba, která mě milovala – moje drahá matka. Nejenom, že mě milovala, ale věděl jsem, že se za mě každý den modlila a snažila se mi ukázat Boha. Ve své pýše a aroganci jsem si z její víry tropil posměšky. Ale ona měla pravdu, existuje Bůh, nebe a peklo. Uvědomil jsem si, jak sobecké by bylo vejít do ráje a zanechat svoji matku v domnění, že jsem skončil v pekle. Neměla by žádnou představu o tom, jak jsem se na smrtelné posteli

modlil a činil pokání ze svých hříchů a přijal jsem Ježíše jako svého Pána a Spasitele. Přicestovala by k ní z Mauritia jen moje mrtvola.

Tak jsem řekl: „Bože, je tam jen jedna jediná osoba, kvůli které bych se chtěl vrátit a to je moje matka. Chci jí říct, že to, čemu věří, je pravda, že existuje živý Bůh, že existuje nebe a peklo, neexistují jiné dveře, jenom Ježíš Kristus je těmi dveřmi a jen skrze Něho můžeme vejít.“ Když jsem se znovu otočil, uviděl jsem za svou matkou stát i svého otce, bratra a sestru, svoje přátele, a zástup lidí, kteří stáli za nimi. Bůh mě tímto ukazoval, že je ještě spousta jiných lidí, kteří také, tak jako já, nevědí o Kristu a nikdy se to nedozvědí, pokud jim o tomto zážitku nevydám svědectví. Zeptal jsem se: „Kdo jsou všichni tito lidé?“ A Bůh mi řekl: „Jestli se nevrátíš, mnoho z těchto lidí nedostane tu příležitost slyšet o Mně, protože mnozí nikdy do církve ani nevkročí.“

Řekl jsem tedy: „Bože, chci se vrátit a všechno jim o tom vyprávět. Je to poprvé, co jsem tady, ani nevím, jak jsem se sem dostal, ale určitě to mohu zjistit. Když už jsem sem jednou přišel, vím, že se sem mohu zase vrátit. A chci se ujistit, že se vrátím zpět,“ řekl jsem „Bože, jak se zase vrátím? Skrze ten tunel, zpět do svého těla? Jak se mám vrátit? Ani nevím, jak jsem se sem dostal.“ A Pán řekl: „Pokud se vrátíš, musíš vidět věci v novém světle.“ Pochopil jsem to tak, že se musím dívat skrze Jeho oči lásky a odpuštění. Potřeboval jsem vidět svět tak, jak ho vidí On. – skrze oči věčnosti.

A tak jsem řekl: „Bože, jak se mám vrátit zpět? Nevím, jak se mám vrátit zpět.“ Řekl mi: „Iane, nakloň svoji hlavu... teď cítíš, jak ti ta tekutina odtekla z očí... teď otevři své oči a pohleď.“

KAPITOLA 10 – NÁVRAT

*„Nebo jsi vytrhl z smrti duši mou,
a nohy mé od poklesnutí,
tak abych stále chodil před Bohem
v světle živých.“*

Žalmy 56:14

Okamžitě jsem se ocitl zpět ve svém těle. Moje hlava byla nakloněná na pravou stranu a jedno oko jsem měl otevřené. Díval jsem se na mladého doktora původem z Indie, který svou levou rukou držel moji zvednutou pravou nohu a narážel ostrým předmětem do její spodní části. Hledal nějaké známky života. Neuvědomoval si ale, že jsem naživu a pozoruji ho. Divil jsem se, co to tak asi jen se mnou dělá, a pak mi svitlo: „Myslí si, že jsem mrtvý!“ V tom stejném okamžiku doktor přestal s tím, co dělal, a otočil se směrem k mé tváři. Když se naše oči střetly, byl v jeho obličejí vidět vyděšený výraz, jako kdyby právě uviděl nějaký přízrak. Krev se mu vytratila z obličeje a zbělel jako prostěradlo. Téměř vyskočil.

Byl jsem tím otřesen a požádal jsem Boha, aby mi dal sílu k tomu, abych naklonil svoji hlavu doleva a mohl pohledět na druhou stranu. Když jsem otočil svou hlavu doleva, uviděl jsem zdravotní sestry a zdravotníky ve dveřích, jak na mě v údivu a hrůze hledí. Byl jsem mrtvý 15–20 minut. Cítil jsem se slabý, tak jsem zavřel oči, ale rychle jsem je zase otevřel, abych se přesvědčil, jestli jsem stále ve svém těle. Nebyl jsem si jistý, jestli zase někam nezmizím. Byl jsem však velmi unaven. Znovu jsem zavřel svoje oči a tvrdě jsem usnul.

Vzbudil jsem se až druhý den odpoledne. Když jsem se probudil, uviděl jsem svého přítele Simona stát nedaleko svého lůžka. Vypadal bledě a nevěřicně kroutil hlavou. Nemohl uvěřit tomu, že jsem stále naživu. Následoval mě do nemocnice a přivedl s sebou mého přítele z Nového Zélandu. „To jsi měl ale pěkně drsnou noc, co?“ zeptal se mě tento přítel. „Jo, to jo, kamaráde,“ odpověděl jsem. „Ani nevím, co se se mnou dělo.“ Nechtěl jsem hned říct – „Vlastně jsem – zemřel!“ Stále jsem s tím vším, co se stalo, uvnitř sebe zápasil a nechtěl jsem, aby řekli: „Do kazajky s tebou – předávkoval ses a leze ti to ušima ven!“

„Tady to smrdí jak na latríně,“ řekli. „Dostaneme tě odsud ven. Dáme na tebe pozor.“ Postavil jsem se jim na odpor – chtěl jsem zůstat v nemocnici. Ale oni mě zvedli, dali si mě na ramena a odnášeli mě ven. Přišel doktor a snažil se je zastavit, ale oni ho jen odstrčili z cesty. Čekalo na nás již taxi. Simon ale do taxíku se mnou nechtěl nasednout, protože se bál, že jsem nějaký druh ducha. Přivezli mě do domu na pláži, kde jsem bydlel a položili mě do postele. Pak šli hned do obýváku, kde měli párty na oslavu mého návratu!

Okno nemocničního pokoje

Byl jsem vyčerpaný a hladový. Probudil jsem se znovu uprostřed noci a celý jsem se chvěl a byl jsem zpocený. Moje srdce bylo plné hrůzy. Ležel jsem tváří obrácený ke stěně. Otočil jsem se, abych se podíval, cože mě to tak děsí. Skrze moji síť proti komárům a skrze železné mříže na okně jsem uviděl oči, možná sedm nebo osm párů očí, které na mě hleděly. Vyzařovaly červená světýlka. Namísto kulatých zornic měly úzké, jako mají kočky. Zdálo se, že jsou napůl lidské a napůl zvířecí. Myslel jsem si: „Co tohle, proboha, jen může být?“ Dívaly se do mých očí a já jsem hleděl do těch jejich, když vtom jsem uslyšel: „Jsi náš, my se vracíme.“ „Ne nevracíte!“ řekl jsem. Chytil jsem svoji baterku a posvítil jsem na ně. Nic tam nebylo. Ale já vím, že jsem je právě viděl!

Kladl jsem si otázku, jestli jsem se nezbláznil. Musel jsem se uklidňovat, přesvědčovat sám sebe, že jsem se nezbláznil. Během 24 hodin jsem prožil příliš mnoho věcí. Tak jsem řekl: „Bože, co se to děje?“ Pak mě Bůh provedl kousek po kousku vším tím, co se mi stalo. Bylo to, jako kdyby mi to Bůh vypálil do mysli. Nakonec jsem řekl: „Dobře, Bože, co jsou tedy ty věci, které na mě chtějí zaútočit?“ Odpověděl mi: „Iane, vzpomeň si znovu na modlitbu Páně.“ Tak jsem si snažil vzpomenout, ale nešlo mi to. Pak přímo ze srdce mi přišla všechna ta slova a modlil jsem se: „Vysvobod' mě od toho zlostníka.“ (pozn. př. „*Vysvobod' nás od zlého*“ je v češtině, ale v originálu je „*vysvobod' nás od toho* (osobní zájmeno) *Zlostníka.*“) Modlil jsem se to ze svého srdce. Poté Bůh řekl: „Zhasni světla, Iane.“ Nabral jsem odvahu a zhasl jsem hlavní světlo. Posadil jsem se na konec postele a baterku jsem měl stále rozsvícenou. Cítil jsem se jako válečník Jedi z Hvězdných válek! Začal jsem však uvažovat: „Jestli nezhasnu baterku, tak budu muset celou noc spát s rozsvíceným světlem.“ Zhasl jsem baterku. Nic se nestalo. Modlitba fungovala. Lehl jsem si a usnul jsem.

KAPITOLA 11 – VIDĚT V NOVÉM SVĚTLE

*Bděte,
stůjte ve víře,
počínejte si zmužile,
bud'te silní.*

1 Korintským 16:13 NBK

Další ráno jsem vstal a udělal jsem si snídani. Moji přátelé se vrátili ze svého ranního surfování a začali se mnou mluvit. Začal jsem však vidět, že to, co říkali, nebylo to, co měli ve skutečnosti na mysli. Zmátlo mě to, bylo to jako kdybych slyšel dvě různá svědectví. Začal jsem vidět skrze jejich masky. Poprvé ve svém životě jsem začal vidět věci v novém světle. Mohl jsem vidět, že záměry jejich srdce se úplně rozcházejí s tím, co vycházelo z jejich úst. Vystrašilo mě to, protože jsem nevěděl, jak mám na takový druh poznání reagovat. Tak jsem se stáhl do svého pokoje a zůstal jsem tam.

Toho večera jsem se znovu probudil zpocený. Něco v mojí blízkosti mě děsilo. Otočil jsem hlavu a ke svému zděšení jsem uviděl demony v mém pokoji, jak se na mě dívají skrze moji moskytiéru. A přece se z nějakého důvodu ke mně nemohli přiblížit. Zastrášovali mě, ale nemohli se ke mně dostat. Ve svém srdci jsem měl hluboký pokoj. Věděl jsem, že jsem viděl světlo Boží a to světlo teď bylo ve mně. Nezáleží na tom, jak malý tento plamének světla je, bylo to ve mně a oni nemohli přijít. Ale určitě se mě snažili postrašit a dostat mě zpět.

Znovu jsem vzal do ruky svoji baterku. Tentokrát jsem se bál vylézt z postele, abych rozsvítil světlo, protože byli v mém pokoji. Nevěděl jsem, jakou moc mají. Tak jsem posvítíl baterkou všude možné po pokoji, vyskočil rychle z postele a rozsvítil hlavní světlo. Pak jsem padl na kolena. Bojoval jsem ve své mysli znovu a znovu, abych si zachoval zdravý rozum. Znovu jsem se modlil modlitbu Páně a pak jsem šel spát.

Zbývaly mi už jen dvě noci před odletem z Mauritia na Nový Zéland. Další noc mě probudilo tukaní na okno. Byla to holka, která mi řkala: „Iane, chci s tebou mluvit, pusť mě dovnitř.“ Jelikož jsem tohle děvče znal, tak jsem na nic nepomyslel. V polospánku jsem přišel ke dveřím a odemkl jsem je. V momentě, kdy jsem otevřel dveře, tak je divoce popadla a vtom jsem si všiml jejich očí. Viděl jsem to stejné červené zabarvení v očích, které mě pronásledovaly během posledních dvou nocí. Začala mluvit dokonalou hovorovou angličtinou. Byla to kreolka a nikdy předtím dokonalou angličtinou nemluvila. Řekla mi: „Dnes večer půjdeš s námi, Iane. Někam tě vezmeme.“ Pak jsem uslyšel kroky, které se blížily. Snažil jsem se dveře zavřít, ale zdálo se, jako by tahle dívka měla nějakou nadpřirozenou sílu, nemohl jsem jimi pohnout. Pak z mého srdce vyšla tato slova: „Ve jménu Ježíše – odejdi!“. Zavrávala, jako kdyby dostala ránu do hrudi. Když jsem ji sledoval, jak se znovu zvedá, tak jsem jí zabouchl dveře přímo před nosem a zamkl jsem je. Prozatím jsem byl v bezpečí.

Nakonec nadešla moje poslední noc a byl jsem sbalený a připravený odejít. Taxík měl pro mě přijet v 5 hodin ráno. Sel jsem spát, ale v noci jsem se probudil, tentokrát kamením, které někdo házel do okna. Byla to znovu ta dívka. Byl jsem připravený a měl jsem zamknuté dveře, ale nechal jsem otevřené malé okénko. Přemýšlel jsem: „Ať už jsou tyhle stvůry cokoliv, chtějí mě zabít a k tomuto účelu si používají lidské bytosti!“ Chtěl jsem vyskočit a zavřít to okno, když vtom skrze ně prošla veliká černá ruka a trhla za kliku. Slyšel jsem tuhle dívku, jak říká něžným hláskem: „Iane, chceme si s tebou promluvit. Pojď ven!“ Předstíral jsem, že spím a znovu začaly dopadat kameny na okno. Tentokrát byla hlasitější: „Iane, pojď ven!“ Pak skrze okno začaly dopadat ještě větší kameny a tentokrát už byla našťvaná: „Iane, vylez ven!“ Najednou jsem se otočil a vtom jsem uviděl, jak skrze otevřené okno na mě letí oštěp. Vzal jsem baterku. „Nejlepší obrana je útok,“ pomyslel jsem si a posvítíl jsem baterkou přímo do očí toho oštěpaře. Znovu v nich byla ta červená záře! Zakřičel jsem z plných plic, chytil jsem jeho oštěp a vyhodil jsem ho z okna a okno jsem zabouchl a zavřel. Rychle jsem posvítíl baterkou ven na tři muže a jednu ženu. Krčili se jako psi, kteří mají být ukamenováni. Co mě udivilo, bylo to, jak se báli světla.

Zadní část přízemního domku, kde Ian spal

Byl jsem tím tak otřesen, že jsem zůstal vzhůru po zbytek noci a čekal jsem, až přijede taxík. Ale žádný taxík nepřišel. Probudil jsem svoje přátele surfaře a zeptal se jich, jestli by pro mě ten taxík nenašli. Našli ho, ale byl v nepojízdném stavu. Někdo mu železnou tyčí v noci rozbil chladič. Byl to jediný taxík v celé čtvrti. Požádal jsem svoje přátele, jestli by nešli do dalšího městečka a nevzali by taxík odtud. Téměř se to nepodařilo i tomuto druhému taxikáři, protože tentokrát byla okolo mého domu skupina Kreolů s klacky v rukou a řidič se bál kolem nich projet. Nakonec jsme se ale odtud dostali a na Nový Zéland jsem letěl přes Austrálii.

V Perthu jsem se zkontaktoval se svým bratrem, který tam žil. Snažil jsem se mu říct, co jsem viděl. Byl tím šokovaný a nemohl tomu uvěřit. Spal jsem ten večer v jeho pokoji, protože musel odjet na Srí Lanku, a uprostřed noci mě probudili démoni s bílými očima, kteří na mě útočili. Vyběhl jsem z pokoje a uviděl jsem u krbu malou sošku sedícího Buddha. Když jsem na ni hleděl, Bůh ke mně v tu chvíli promluvil a řekl mi, že ti démoni s bílými očima vyšli z této modly. Byl jsem tím udiven! Teď už jsem věděl, že to, co se mi přihodilo s těmi modlami v Kolombu, bylo démonické.

(pozn. překladatele: Chci zde jen potvrdit z Bible, že něco takového je v poslední době opravdu možné. Pozorně čtete následující verše: „*Modly pak jejich jsou stříbro a zlato, dílo rukou lidských. Ústa mají, a nemluví, oči mají, a nevidí. Uši mají, a neslyší, nos mají, a nečijí. Ruce mají, a nemakají, nohy mají, a nechodí, aniž volati mohou hrdlem svým.*“ (Žalmy 115:4-7 KR) A teď se podívejme do knihy Zjevení, kde je vyjmenováno něco podobného: „...*však nečinili pokání ze skutků svých rukou; nepřestali se klanět démonům a modlám ze zlata, stříbra, mědi, z kamene i ze dřeva, které nemohou vidět ani slyšet ani chodit*“ (Zjevení Janovo 9:20). Zaprvé si všimněte, že démoni jsou jmenováni ve spojení s modlami. Zadruhé, to že modly nemohou mluvit, je zde záměrně vynecháno. Proč? Protože nastala POSLEDNÍ HODINA! Je to znamení poslední doby. V poslední době bude totiž antikristu dovoleno, aby způsobil, že bude obraz mluvit. „*A bylo jí dáno, aby dala ducha tomu obrazu šelmy (šelma=antikrist), aby obraz té šelmy mluvil a způsobil, aby byli zabiti všichni, kdo by se obrazu té šelmy neklaněli.*“ (Zj. Janovo 13:15). To, že Ian uviděl v jednom z chrámů sochu Buddha, jak pohybuje rty, ještě neznamená, že se jedná o ten obraz antikrista, ale tohle je ten „*duch antikrista*“, o kterém se mluví v epistole sv. Jana, který již působí. „*Jak jste slyšeli, že přichází Antikrist, tak i nyní povstalo mnoho antikristů, z čehož poznáváme, že je poslední hodina*“ (1 Janův 2:18). Můžu vám s jistotou říct, že když se zjeví antikrist „*v těle*“, jak o tom Bible mluví, tak to nebude nějaký tlustý obžera jako Buddha, ale velmi zbožně vypadající muž. Antikrist se bude navenek chovat jako „*beránek*“, bude to šelma, která má „*dva rohy jako Beránek, ale mluvila jako drak.*“ Zjevení 13:11 NBK tj. svým chováním bude napodobovat Krista, ale ve skutečnosti bude mít ústa Satana.)

Potom jsem cestoval do Melbourne a Sydney, kde jsem měl podobné duchovní zkušenosti. Rozhodl jsem se, že zkrátím svou cestu po Austrálii a vrátím se okamžitě na Nový Zéland.

Když jsem seděl v letadle při přistání v Aucklandu, tak jsem se zeptal Pána: „Co se teď ze mě stalo?“ Měl jsem právě na uších walkmana a hráli právě píseň „Muži v akci“. Hlas ke mně promluvil a přehlušil zvuk walkmana: „Iane, stal se z tebe znovuzrozený křesťan.“ Sundal jsem si walkmana, abych se ujistil, že to neřekl někdo za mnou. Pak jsem vytáhl z batohu svoje sluneční brýle. Nasadil jsem si je, aby nikdo neviděl můj zděšený výraz v očích. Křesťan! To je tedy to, co se ze mě stalo? Kdo by se kdy chtěl stát křesťanem? Stále mi ještě nedošlo, že to je to, co se ze mne stalo.

Na letišti mně vyzvedli rodiče. Když jsem přišel domů, uviděl jsem, že moje máma nechala můj pokoj tak, jak jsem ho tehdy před dvěma roky opustil, s plakáty se surfváním na stěnách. Bylo to, jako kdybych se vrátil v čase. Přišel jsem do bezpečí. Toho večera jsem šel klidně spát, ale uprostřed noci se mnou něco otřásl. Teď už jsem ale věděl, jak se jich zbavit, používáním jména Ježíš a modlitbou Páně. Musejí odejít. Ale co dělají v mém pokoji, v mém domě? Byl jsem vzteklý! Vstal jsem a rozhodl jsem se, že jim dám co proto! Šel jsem do toho! Sice jsem tím vzbudil svoje rodiče, ale dal jsem jim co proto! Sedl jsem si na postel a řekl jsem: „Bože – jsem už z těch věcí, které mě uprostřed noci obtěžují, otráven. Co musím udělat, abych se jich zbavil?“ Odpověděl mi: „Čti Bibli.“ Řekl jsem: „A potom mě požádáš, abych šel do církve! Stejně nemám Bibli!“ „Tvůj otec ji má – běž a požádej ho o ní.“ Tak jsem tak učinil. Začal jsem ji číst od začátku.

„*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží. I řekl Bůh: "Buď světlo!" A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy.*“ (Genesis 1:1-4 CEP)

Když jsem tohle četl, začal jsem plakat. Pomyslel jsem si: „Byl jsem tak pyšný. Byl jsem na univerzitě a studoval jsem všechny možné knihy, ale nikdy jsem se nepodíval na tu jedinou

knihu, která mi mohla říct pravdu.“ Během následujících šesti týdnů jsem Bibli přečetl od Genesis až po Zjevení. Vše, co jsem v nebi viděl, bylo v této knize popsáno!

V knize Zjevení v první kapitole jsem se dočetl o Ježíši, který je oděn bílým rouchem, Jeho tvář září jako slunce, má sedm hvězd ve své ruce a je Alfa i Omega, počátek i konec. Dočetl jsem se v Janovi 8:12, že Ježíš řekl, že On je světlem světa a ti, kteří k Němu přijdou, již více nebudou chodit v temnotě, ale budou mít světlo života. Dočetl jsem se o znovuzrození z Ducha Božího v Janovi ve třetí kapitole. Dočetl jsem se o tom, že když vyznám svoje hříchy Bohu, tak mi je odpustí a očistí mě od mojí nespravedlnosti. Dočetl jsem se o novém nebi a nové zemi, kde již více nebude bolest ani pláč. Zjistil jsem, že když je z někoho vyhnán démon, tak se snaží vrátit se na místo svého dřívějšího přebývání. Zjistil jsem, že Ježíš mi dal autoritu nad démony, se kterými jsem se setkal a také, že démoni mohou přebývat v modlách. Bible do mě vložila podivuhodnou úctu, nikdy jsem si neuvědomoval, že pravda obsažená na stránkách Bible, je tak důležitá k životu.

Od chvíle, kdy se mi v roce 1982 přihodila tato událost, následuji Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. Nejprve jsem strávil nějaký čas na mlékárenské farmě u mojí sestry na Novém Zélandu, kde jsem si přebral svůj život. V polovině roku 1983 jsem se připojil k YWAM (Youth With a Mission – Mládež s misí) a plavil jsem se s nimi přes ostrovy Pacifiku, kde jsem mluvil o Boží lásce. Pak jsem se vrátil do Jihovýchodní Asie, kde jsem sloužil mezi dosud nezasaženými kmeny Malajsie. Tři roky jsem sloužil v pralesích Sarawaku a na pevnině jeho poloostrova. Během této doby jsem poznal svoji manželku Jane.

Od té doby jsem pracoval jak v církvi, tak i jako hostující mluvčí; cestuji kolem světa k mnoha národům a přináším jim tohle svědectví. Teď jsem již kazatelem na plný úvazek. Se svojí manželkou Jane máme tři krásné děti, Lisu, Michaela a Sáru. Naše touha je pokračovat s každým, koho potkáme, ve sdílení té úžasné zprávy o Boží nepodmíněné lásce a milosrdenství a jeho opatření pro odpuštění našich hříchů skrze Ježíšovu smrt na kříži.

Iane a Jane, Lisa, Michael a Sára

KAPITOLA 12 – A CO TEĎ?

„Nebot' Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život.

Bůh totiž neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.

Kdo v něj věří, není souzen, ale kdo nevěří, je již odsouzen; neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Božího Syna.

(Jan 3:16-18 NB)

Boží láska k nám je viditelně projevena. On poslal svého syna Ježíše, aby zemřel místo nás a tím zaplatil cenu za náš hřích. Bible říká, že pokuta za hřích je smrt, a nikdo z nás není bezhříšný, ale dar Boží je věčný život skrze Ježíše Krista (Římanům 5:8-11). Zvol si život!

Pokud tě tato knížečka oslovila natolik, že zvažuješ odpovědět souhlasně na Boží nabídku života, bude ti jistě pomoci modlit se podobně, jako se modlil Ian.

1. Požádej Ho, aby ti odpustil všechny tvoje hříchy.
2. Odpusť všem, kteří ti ve tvém životě nějak ukřivdili.
3. Požádej Boha, aby se stal Pánem tvého života a odevzdej se k následování a službě Jemu.

Pokud ses takto modlil a učinil jsi rozhodnutí následovat Ježíše, pak pro tebe bude důležité nalézt podobně smýšlející lidi, kteří tě budou povzbuzovat a pomohou ti růst ve víře. Pořiď si Bibli a začni ji číst – nejjednodušší bude, když začneš s knihou evangelia Janova (najdeš ji, když se podíváš na stránku s obsahem na začátku Bible).

Modlíme se, aby Kristus v tobě žil, když Mu otevřeš svoje dveře a pozveš Ho dovnitř. A tak, upevnění v Jeho lásce, budete schopni vystihnout spolu se všemi křesťany ty nesmírné hlubiny Kristovy lásky. Vztáhni po ní své ruce a zakusíš její šířku, délku a hloubku! Žijte životy naplněné plností Boží! (Efezským 3 a 4).

Boží hlas

Rozhodl jsem se, že zde uvedu jednu velmi zajímavou pasáž z videozáznamu McCormacka, kde mu Bůh objasňuje některé věci, které v jeho psaném svědectví nejsou. Boží hlas jsem vyznačil tučně. Ian svoje svědectví poskytuje zdarma na internetu. To svědčí o jeho čistém nesobeckém úmyslu. Na konci jeho videozáznamu je následující nápis: *„Tohle DVD není chráněno autorským právem proto, aby k němu měli všichni jednoduchý přístup. Prosím, kopírujte tohle DVD kolikrát jen si přejete, abyste ho někomu darovali. „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ Matouš 10:8.“*

Překladatel

Když jsem po tomto zážitku odešel z nemocnice, tak jsem byl naprosto uzdraven. V letadle cestou domů jsem se ptal: „Bože, co se mi to přihodilo?“ **„Iane, jsi teď znovuzrozený křesťan.“** „Tento výraz jsem nikdy neslyšel, co to znamená?“

On mi řekl: **„Musíš začít číst Bibli.“**

Pamatuji si, když jsem ji tedy v roce 1982 začal číst, tak jsem četl v Janově evangeliu, že člověk se musí znovu narodit z Ducha Božího, aby vstoupil do království nebes.

„Jak se to, Bože, stalo?“

„Iane, když jsi byl v té sanitce a viděl jsi před sebou svůj život a tvoje matka se za tebe modlila, přišla ti na mysl slova „Odpusť nám naše hříchy...“ My odpouštíme těm, kteří proti nám zhřešili a dáváme naše srdce Ježíši Kristu. Když ses modlil tuto modlitbu, tak já jsem ti odpustil a tvoji duši očistil, takže je bílá jako sníh. Proti duším je vedena duchovní bitva, království temna proti království světla. Když jsi mi dal, Iane, svoje srdce, tak tehdy byla všechna ta temnota vyčištěna a krev Ježíše očistila tvoji duši.“

„Bože, když jsem byl v té temnotě, co to bylo?“ **„Iane, to je království temnoty, které ovládá Satan, existuje ale království světla, ve kterém vládne Ježíš. Ta temnota je duchovní naprosté oddělení od veškerého světla.“**

„Bože, proč jsi mě tím nechal projít?“

„Iane, kdyby ses v té sanitce tehdy nemodlil, tak bych tě v té nejzazší temnotě zanechal až do dne soudu. Ale já jsem si zvolil ukázat ti tohle údolí stínu smrti, ale to zlo se tě nemohlo dotknout, protože Já jsem byl s tebou.“

(Žalmy 23:4 *„Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje.“* KR)

„Bože, šel jsem skrze tunel světla.“ **„Matouš 7: 13,14: „Úzká je cesta, která vede k životu a málo je těch, kteří ji nalézají a široká je cesta, která vede k záhubě do zničení.“** Pán ke mně promluvil a řekl mi, že ten tunel je **„dálnice svatosti“**, o které se píše v Bibli.

„Našel jsem radost a pokoj.“ **„Můj Duch svatý přináší radost a lásku, pokoj a uspokojení těm, kteří Mě milují.“**

„Pane, viděl jsem moji ruku, jak byla průhledná.“ **„Iane, mrknutím oka tvoje pomíjivé tělo zahyne a ty oblečeš nesmrtelnost; smrt bude pohlcena ve vítězství a dar Boží je věčný život v Ježíši Kristu.“**

„Bože, přišel jsem ke světlu, které se zdálo, že naplňuje celé nebe.“ **„Můj Syn Ježíš je oslaven, On je obklopen nepřístupným světlem.“**

„Tak jak je možné, že jsem do tohoto světla vstoupil?“

„Ta opona do svatyně svatých byla roztržena a my můžeme vstoupit skrze krev Beránka.“

„Viděl jsem muže v bílém rouchu a Jeho tvář zářila světlem, které jakoby plnilo celý vesmír.“

„To je můj Syn Ježíš v jeho oslavené nebeské podobě. Můj Syn zemřel za tvoje hříchy na kříži, ten Beránek světa, který odstraňuje hříchy světa. Ale On vstal z mrtvých a je oslaven.“

Řekl jsem: „Kde je tohle popsáno v Bibli?“

„Ve Zjevení Jana 1: 13–18 stojí uprostřed svícnu Syn člověka s bílým rouchem, které sahá až po Jeho nohy, Jeho hlava a vlasy jsou bílé jako sníh a Jeho tvář svítí jako slunce v plné své síle ... A řekl mi: „Neboj se, protože jsem byl mrtvý na kříži, ale hle, žiji na věky; držím klíče smrti a podsvětí; přemohl jsem moc zla; já jsem ten vzkříšený Mesiáš Ježíš Kristus.“

„Tak to byl Ježíš?“

„Když poodešel, viděl jsem nový svět. Bože, viděl jsem tam zelené pastviny.“

„Jan 10: 7–9 „Já jsem těmi dveřmi, ti, kteří ke Mně přijdou, budou mít život hojnosti, život vzkříšení.“

„Tato země a toto tělo pomine... protože jak je psáno v 2 Korintským 5:8. „Máme tedy smělou důvěru a líbí se nám raději být vzdálenými od tohoto těla a být doma u Pána.“ Být vzdálený od těla tedy znamená, že budeme v přítomnosti Páně.

McCormack se dále ptá:

„Kde je v Bibli napsáno, že Bůh stvořil novou zemi a nové nebe pro ty, kteří Ho milují?“

„Podle jeho zaslíbení však očekáváme nová nebesa a novou zemi, v nichž přebývá spravedlnost. To je nové nebe a nová zem pro ty, kteří mě milují. Synu, stvořil jsem nové nebe a novou zemi, jak se o ní píše v 2 Petrově 3:13.“

„Uviděl jsem za mnou stát spolu s vizí mojí matky i jiné lidi.“

„Synu, přeji si, aby žádný nezahynul.“

Uvědomujete si, že právě teď On touží po tom, abyste Ho poznali?

Ty Jeho paže lásky byly na kříži roztaženy. Takovou lásku k vám měl, že zemřel za vás na kříži.

Ze srdce si přeje, aby nikdo z vás nezahynul, ale každý jeden z vás... každý a nezáleží na tom, jak frustrovaní se cítíte, nezáleží na tom, jak moc jste zničeni anebo zneužiti... může být zachráněn a může mu být odpuštěno. Duch Páně je na Ježíši, aby uzdravil ty, kteří jsou zlomeného srdce a aby osvobodil zajaté

Každá svázanost... každý hřích – On vás z nich může osvobodit. Očistí vaše srdce a naplní vás věčným životem.

Mnozí z vás žijete jen pro chvilkový požitek.

Měl jsem modlíci se matku, která to nikdy nevzdala. I někteří z vás máte rodinu, prarodiče, kteří se za vás modlí a Boží srdce si přeje, abyste zareagovali na tento skutek lásky. Pokořte se jako ti marnotratní synové a dcery a vraťte se zpět do domu Božího.

Pojďte zpět a naleznete odpuštění. Naleznete uzdravení – v Ježíši Kristu.

Řekl jsem: „Bože, vrátil jsem se zpět do svého těla.“ On mi odpověděl: **„Já jsem vzkříšení a život. Mohu mluvit k tomu, co je mrtvé a povolat to zpět k životu. Synu, pokud ke mně přijdeš, tak budeš mít tento nový život uvnitř sebe a když zemřeš, tak Já vezmu tvého lidského ducha do nebe. Být mimo tělo znamená být v přítomnosti Pána.“**

Také mi řekl: **„Vrátil ses jen proto, že tvoje hříchy byly odpuštěny a krev Ježíše tě přikryla. Ta výkupná oběť Ježíše Krista na kříži očistila tvoje hříchy. Ty jsi vstoupil do Jeho přítomnosti skrze Jeho krev, tak jako kdybys byl čistý jako sníh.“**

„Smrti, kde je tvůj osten?“ „Smrt je pohlcena ve vítězství.“ Jak? „Skrze moc vzkříšení Ježíše Krista!“

Osten je smrt, ale dar Boží je věčný život pro ty, kteří činí pokání ze svých hříchů, jejich hříchy jim budou odpuštěny a oni projdou do věčnosti.

Žít je Kristus a zemřít je zisk.

Viděl jsem tu novou zemi a nové nebe a ten Nový Jeruzalém, to město našeho Boha, které sestoupí z nebe na tu novou zem; tam už nebude nemoc, žádné umírání, žádná válka, a spolu s Ním budeme bydlet po celou věčnost.

A je tam řeka života, která proudí z trůnu Božího a ti, kteří z ní pijí... pijí věčný život.

Když Ježíš visel na kříži a řekl: „Otče, odpusť jim,“ ten, co byl vedle něho, vrah a zloděj, Mu řekl: „Pamatuj na mě,“ ale ten druhý muž ho proklel. Ježíš se otočil k tomu prvnímu muži a řekl mu: „Ještě dnes se mnou budeš v ráji.“

Být ven z těla je být přítomen s Pánem. Smrt je pohlcena skrze moc Jeho krve.

Všechno co vím je to, že mě miluje. Mám za sebou 19 roků, v nichž hmatatelně zakouším přítomnost Boží. On mě naprosto uzdravil a osvobodil.

Bůh mi dal úžasnou manželku a rodinu. A teď mám naději pro budoucnost.

A vím, že jakkoliv sebevražedné myšlenky právě teď máš a jak zdrcený jsi nebo jak zničené je tvoje manželství – pouze skrze modlitbu a odpuštění můžeš být ty i tvoje manželství uzdraveno!

Jakkoliv vás už lidé odmítli a zničili... Boží láska vás znovu pozdvihne do místa uzdravení a do života samotného.

Ježíš je to světlo světa.

Chci, abyste právě teď otevřeli svoje srdce a opravdu se modlili a hledali tvář Boží.

Modlil jsem se v té sanitce na smrtelné posteli a odevzdal jsem svůj život Ježíši. On slyší volání lidského srdce.

Muži, ženy i děti, když řeknou: „Pane, vejdi do mého srdce, odpusť mi moje hříchy, smiluj se nade mnou,“ - tak On to udělá.

Já vím, že Bůh je zde a natahuje se směrem k tobě s otevřenou náručí a s probodenýma rukama a říká ti: „Vrať se zpět.“ Pojď zpět domů a bydlí v domě Božím na věky věků.

Rád bych se teď s vámi modlil modlitbu, ve které budete volat k Bohu ze svého vlastního srdce, a On přijde do vašeho života a vy budete znovuzrozeni.

Ježíš říká, že ti, kteří vzývají Jeho jméno, budou spaseni. Nic jiného neočistí tvoje hříchy, než krev Ježíše Krista. Mnozí lidé viděli tento tunel života, ale jen málo z nich prošlo skrz, aby se podívali, že to je Ježíš.

Řekl jsem: „Bože, někteří ani nevěří, že jsi to Ty, proč to tak je? On mi řekl: „Protože Lucifer může přijít jako anděl světla a může svést i vyvolené, aby odvedl lidi pryč od toho pravého světla.“

Ježíš je to pravé světlo. On přišel na tento svět, aby rozsvítil každé srdce. On je ta jasná zářící hvězda, On je Všemocný, On je Spasitel, On je Immanuel, Bůh s námi.

On je „Jahve“, Pán Bůh Všemohoucí. Lidé říkají: „Chci se modlit k Bohu, ale nevěřím v Ježíše.“

Ježíš řekl: „Když jste viděli mně, tak jste viděli Otce.“ Bible jasně učí v epištole Galatským, že Ježíš je viditelné zpodobnění neviditelného Boha, takže kdo viděl Krista, viděl Boha vtěleného na této zemi. Ježíš prorokoval o své smrti a také řekl, že po třech dnech vstane z mrtvých.

On je oslaven, obklopen světlem a je řečeno, že ta sláva, která obklopuje Ježíše, naplní nové nebe a novou zemi. Nebudete potřebovat světlo slunce ani světlo měsíce. Protože ta sláva a světlo, které z Božího Syna vyzařují, naplní nebesa svojí září.

Je to úžasné mít Ho ve svém srdci. Pokud Ho dnes přijmete, pak tato temnota bude odstraněna a do vás vstoupí život a světlo Ježíše Krista.

Modleme se teď společně.

Pokud se chceš právě teď připojit, ať už jsi kdekoliv, tak prosím, skloň svoji hlavu na znamení pokory a otevři svoje srdce... protože ti, kteří vzývají jméno Páně ze svého srdce, budou spaseni.

Chtěl bych, abys řekl: (modlete se teď nahlas i vy, kteří čtete toto svědectví)

„Pane Ježíši Kriste, dnes se před tebou pokořuji a prosím Tě, abys mi odpustil všechny moje hříchy. Věřím, že jsi za mě zemřel na kříži a že jenom Tvoje krev mě může očistit od všech mých hříchů.

Bože, tak jako mi dnes odpouštíš všechno, co jsem kdy ve svém životě udělal zlého, tak i já odpouštím těm, kteří zhřešili proti mně. Odpouštím těm, kteří mě zneužili, těm, kteří mě zranili a odevzdávám svoje srdce Tobě, Pane Ježíši Kriste. Věřím tomu, že jsi nejenom zemřel za moje hříchy, ale také, že jsi vstal z mrtvých. Přicházím pokorně se srdcem upřímným. Ježíši, staň se mým Pánem. Buď mým Spasitelem. Buď mým Králem. A ať tvoje moc vzkříšení, moc Ducha svatého vstoupí dnes do chrámu mého srdce.

Budu chodit po stezce Tvé svatosti, ve světle Tvé pravdy. Ode dneška až do konce svého života. Modlím se tak v tom vzácném jménu Ježíš. Amen.“

Bible říká, že ten, kdo je v Kristu, je nové stvoření; všechny staré věci pominuly, a vše je nové. Ježíš řekl: „Já ti dám nové srdce a nového Ducha dovnitř tebe. Budu přebývat ve vašich srdcích skrze víru.“ Bůh vložil tu věčnost do našich srdcí. A my všichni chceme žít po smrti a tento život je možný jedině skrze společenství s Ježíšem Kristem.

Začíná to právě teď. Půjďte skrze smrt rovnou k Ježíši Kristu

(www.knihy.own.cz)

Bůh vám žehnej!